

Bahaî inancı açısından son peygamberlik konusu

Sonsuzluk ve Sınırsızlık

Gerçeği özgürce arayanlara sunulur!

ÖNSÖZ

Son peygamberlik inancı sadece İslam'a ait olmayıp tüm geçen din mensuplarının problemidir, manasını bilmedikleri birkaç ayet ve rivayetlere istinat ederek kendi peygamberi, dini ve kitaplarını son olarak kabul etmekte. Üzerinde düşünülmesi gereken çok ince ve önemli bir konu İslamiyet'ten önceki tüm dinlerin İslam'ı ve İslam peygamberi ve kitabını kabul etmeyişidir. Konuyu insaf gözüyle araştırıldığı zaman, ana sebebi her kesin kendi dinini son olarak kabul etmesi ve yeni zuhur eden peygambere iman etmemesiyle bir üst sınıfa geçememesi ve bu itikadın meyvesi; yeni ilahi zuhurlara peşinen reddetmesi olmuştur!

Sonsuzluk ve sınırsızlık Rabbin ayrılmaz sıfatlarından. Sonsuzluğun anlamı sınırsızlıktır. Sınır ve had belirtmek sonsuzlukla bağdaşmaz! Son peygamberlik inancını sahip olmak, yeni Tanrı tecelliyatını ve zuhurlarını peşinen reddetmek anlamına gelmez mi? Tarih boyunca yeni zuhur eden peygamberi reddetmek ve hatta karşı gelmenin nedeni bu anılan inanç olmuştur. Kuşku yoktur ki; Tanrı zuhurlarını reddetmek ve kabul etmemesi Tanrı'yı reddetmek veya Tanrı'yı kabul etmek anlamındadır.

Tanrı'nın daveti ve peygamberlerin gelişi son derece yaşamsal bir konudur, bu daveti karşısında kayıtsız kalmamak ve doğruluğunu araştırmak gerekir. Hakikat şehrin yolcuları için talep ve çaba esastır. Hakkı talip olan ve arayanlara ne mutlu!

Hak badesinden mest olmak isteyenlere ilk kadehi Hz. Abdu'l Baha'nin Osmanlıca buyruğun, yani ilahi nağmenin tercümesi değil Türkçesini olarak görelim ve içelim: " Hove'llah Habiba! Feyzi Ahadiyet, muktazayı rahmaniyyet üzere, her ne kadar kâmil ve şamil ise de, yine feyzi hususi var, tecelliye rububi var. Hidayet feyzi ihtisasıdır ve marifet feyzi hususidir." Bu buyruğun bu günkü Türkçesi şöyledir: "O'dur Tanrı Ey Dost! Tanrı'nın bağıışı, rahmetin gereği olarak, her ne kadar tam ise ve her şeye kapsayansa da, yine özel bağıış vardır, ilahi tecelli vardır. Hidayet özel bağıış ve irfan (tanımak) hususi feyizdir."

Bahai ilahiyatı açık bir şekilde yenilikler getirmiştir. Hz. Baha'ullah Kitabı Akdes'te buyuruyorlar: " لا تحسین انا انزلنا لكم الاحكام بل فتحنا ختم الر خيق المختوم"

"Sanmayın ki, sizlere yalnızca bir dizi hükümler indirdik. Aksine, seçkin Şarap'ın mührünü kudret ve iktidar parmaklarıyla söktük. Buna Vahiy Kalemî'nin indirdikleri tanıklık eder. Bunun üzerinde düşünün ey fikir sahipleri!"

Geçmiş kitaptaki sırların açığa çıkmasını Hz. Baha'llah mührülü şarabın açılması gibi bir ruhani tabirle açıklıyorlar. Geçmiş Peygamberlerin insanların kapasitesi müsait olmadığı dönemlerde, bazı gerçekleri açıklamaya izinli değildiler. Fakat şimdi Bahai ilahiyatında Hz. Baha'ullah açıklıyorlar ve mührülü şarap açılmış oldu. Konuyu ilerde bir daha açarız.

Bahailik, ilahiyatta ilkokul değil üniversite seviyesinde yenilikler getirilmiştir. Bunlardan bazıları: Son peygamberlikte, Hakiki tevhidde, dinin tarifinde, ilahi zuhurları mahiyetinde, cennet, cehennem, sırat ve benzeri manevi anlamlarında yenilikler ve açıklamalar getirmiştir. İnsanların kendisi ile, toplumla ve Tanrı ile ilişkisini yeni düzenlemeler ortaya çıkarmıştır. Sosyal açısında ilahi, evrensel yepyeni öğretileri, insan alemine sunulmuştur. Bahai dini, Tanrı'nın iradesiyle geçmiş dinlerle arasında durgunluk ve hareket farkı oluşturulmuştur.

Bahai inancı, peygamberlerin gelişine nokta değil virgül konulması gerektiğini vurguluyorlar.

Son peygamberlik inancı veya problemi, sadece Müslümanlara ait bir problem olmayıp maalesef geçmiş tüm din mensuplarının ileriye gitmelerine mani olmuştur. Bütün geçmiş din mensuplarına bir anket yapıp iki soru sorulursa elde edilecek sonuç çok düşündürücü ve ilginç çıkar. Birinci soru; Acaba dininiz, kitabınız ve peygamberiniz son olup başka bir peygamber gelmez mi? Kuşkusuz %100 yakın evet, sondur ve başka bir peygamber gelemez! Diye cevap alınır. İkinci soru, Bu sonluk inancınızı araştırma sonucundan mı? Elde edilmiş, bu sonluk inancınızı sizden önceki inananlara ispat edebilirimsiniz? Diye sorduğumuzda, ekseriyetle “hayır” cevabını verirler. Kesin evet’in diyenlerin bir delili olması gerekmez mi? Fakat konu ile ilgili araştırma olsaydı, kutsal kitaplarımızda inanç ve bilginin aksine peygamberlerin geleceğine dair birçok ayetler bulurduk.

Konuyu mümkün olduğu kadarıyla, değişiklik yönlerini ele alacağız. Ola ki; “Hak bulunsun araya”.

Hz. Ali'nin ulûhiyetle ilgili buyruğunu can kulağıyla dinlesek çok şeylere elde edebiliriz:

من طلبنى وجدنى Beni talep eden bulur Beni

من وجدنى عرفنى Beni bulan tanır beni

من عرفنى عشقنى Beni tanıyan Bana aşık olur, bana aşık olan ben de ona aşık olurum...

Son peygamberlik problemi genellikle dine mensup olan kitleler tarafından değil, din reisleri veya din uleması tarafından ortaya atılmış bir mesele olmuştur. İlahi Mazharların son buldukları zaman, din liderlerinin ve reislerinin izzet, makam ve celâl güneşinin doğması demektir. Her hangi bir peygamber gelmedikçe, tabiidir ki; onların liderlik, irşat, çeşit çeşit yorum ve yönlendirmeler pazarı revaçta olacaktır.

Kur’anda Zümer 69- واشرفت الارض بنور ربها “Yeryüzü Rabbinin nuruyla aydınlanır, Kitap açılır, peygamberler ve şahitler getirilir ve onlara haksızlık yapılmadan, aralarında adaletle hüküm verilir.” Ayetinin müjdesine karşın “Gök ve yeryüzün, O’nun nuruyla aydınlanan kimse gelmiştir” ifade ve iddiasıyla gerçekleşmiştir. Bu yüce zuhurdan artık nebilik ve resullük yerine, Ruhi Azam, Neb-i Azim, külli zuhur ve benzeri görülmemiş yüce mertebelerin ortaya çıkmasından söz etmek gerekir. “Varlık Sultanı ve yer ve göğün padişahı”nın gelişini bu devirde artık idrak edene ne mutlu. Çünkü insan âleminin ergenlik çağı ve Allah’ın günü gelmiştir.

Kuşkusuz; gerçeği özgürce araştırılması, insanların temel amaçların etrafında birleşmeleriyle sonuçlanır. “İnsanlar arasında sıkıntı, belalar ve savaşların nedeni, gerçekten olan mahrumiyet ve gaflettendir”. Ne yazık ki; insanların çoğu kendi noksan bildikleri ve yanlış anlayışlarını ölçü ve doğru kabul ederek Tanrı isteği ve iradesini hiçe sayarlar. Örneği; Tanrı iradesiyle her devirde elçiler zuhur ettiklerinde, onlara göre bir peygamber gelmemesi gerekir, yani Tanrı irada buyurmuş ve peygamber göndermiş, onlar hayır der ve gönderemez diyorlar. Güneşin doğuşu onun ispatıdır, başka delil istemez!

Ankebut- 69: “Her kimse bize doğru, cehdederse biz yollarımıza kılavuzlarız.” الذين جاهدوا فينا ليهديهم
Bu Tanrı sözüdür, çabalayanlar ev araştıranlara hakikatın buluşunu vaad ediyor’

Bu yolculuk için gerekli malzeme insaf ve basirettir ve kesin engel de taklit ve evham perdeleridir. Bu kitabın içeriğinde, şahsi görüşlerden ziyade ilahi kitaplar ve buyruklarından yararlanmıştıdır. Bunun için insanların her kesimine yönelik yararlı olabileceğini ümit ederim.

Giriş

Sonluk inancı sadece Müslümanlara ait olmayıp tüm geçmiş inananlarda da geçerlidir. Bunun kanıtı

Mü'min 34:

“And olsun ki, Yusuf da, daha önce, size belgelerle gelmişti. Size getirdiği şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Sonunda Yusuf ölünce Allah O'nun ardından hiçbir peygamber göndermeyecek demiştiniz! Allah aşırı şüphecini işte böyle saptırır.”

Maide 64:

“Yahudiler, “Allah'ın eli bağlıdır (peygamber göndermez) dediler; dediklerinden ötürü elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır, O'nun iki eli de açıktır (peygamber gönderir).”

Örneğin, birisi benim dinim, peygamberim ve kutsal kitabım sonudur, böylece bundan sonra artık bir din, bir peygamber ve bir kitap Allah tarafından gelmez dediğini var sayalım, bir başkası, efendim Kur'anda elçilerin geleceğini söylüyor. Yani naklen ve aklen Allah'ın peygamber gönderme rahmeti kesilmeyeceği ve dolayısıyla sürekli peygamber geleceğini yazıyor, diye yanıt verirse ne olur bu diyalog? Doğaldır ki; her ikisi ellerindeki delilleri masaya koyarak, doğru neyse ortaya çıkacaktır. Bu arada peygamberlerin kutsal kitaplara göre geleceğini vaat edilen “Bu devirdeki yeni Tanrı tecellisi zuhur etmiştir” der ve delili kendisi ve ayetleridir ve ispatı de mümkündür diye bir haber ve müjdeyi aktardığında, artık işler daha da karışır! Çünkü her ilahi zuhurda Tanrı kurallı işlenecektir. Tanrı ile kullar arasında ahd-u misak (sözleşme) tazeleneyecektir. Peygamberin gelişyle sırat kurulacaktır, iman ve küfür ayırt edilecektir. Bu durumda kurtuluş yolu, Tanrı nidasını araştırmaktır. Bu eserde yapmak istediğim iş, özgürce bu en büyük haberi sağlıklı bir biçimde araştırmaktır. İleri bölümlerde bu konuları kutsal kitaplarından araştırarak daha detaylı bir şekilde ele alınacaktır.

Sonluk düşüncesi, sınırsız ve son bulmayan Tanrı rahmetinin kısıtlaması anlamına gelmektedir. Tanrı'nın sürekli rahmetin seyir ve hareketinin durduğu anlamına gelen son peygamberlik, doğa kurallarına aykırı oluşunu Hz. Abdül Baha bir konuşmalarında bakınız ne kadar güzel ifade ederek açıklamışlar:

“Kâinatın tümü hareket halindedir. Çünkü var olmanın delili harekettir ve ölümün delili ise durgunluktur. Hareketli gördüğünüz her varlık onun diriliği ve hareketsiz gördüğünüz her varlık onun ölümü demektir. Tüm varlıklar gelişme halindedir, kesinlikle durgunlukları yoktur. Akılla idrak edilen (Makule) varlıkların içinden de biri “din”dir. Din hareketli olmalı, günden güne gelişmesi gerekir. Hareketli olmayınca solmuş, ölmüş ve pejmürde sayılır. Zira İlahi feyizler süreklidir. İlahi feyiz madam sürekli ise din de sürekli gelişme halinde olmalıdır.

لا تحسبن انا انزلنا لكم الاحكام بل فتحنا ختم الرحيق المختوم

“Sanmayın ki, sizlere yalnızca bir dizi hükümler indirdik. Aksine, seçkin Şarap'ın mührünü kudret ve iktidar parmaklarıyla söktük. Buna Vahiy Kalemî'nin indirdikleri tanıklık eder. Bunun üzerinde düşünün ey fikir sahipleri!”

Bu ayette Hz. Baha'ullah'ın zuhur gayesi, sadece şer'i hükümler kısmının getirişi, örneğin namaz, oruç ve benzer ibadet şekilleri olmayıp ilahi kitaplarında saklı bulunan sırların açığa çıkarılmasıdır. Geçmiş Kutsal kitaplarında (Tevrat- İncil- Kur'an) inceleme yapıldığı zaman, görürüz ki; kitapların içeriğinin bir kısmı öğüttür; namuslu olmak, doğru sözlü olmak ve yalan ve iftira söylememek ve yardım etmek gibi öğretilerdir. Bir kısmı da tarihi bölümlerdir; geçmiş kavimlerin yaptıkları, örneğin kavimlerin Tanrı peygamberlere çıktıkları eziyetler, cefalar ve milletlerin gördükleri cezalar ve benzer olaylar. Kitapların bir diğer kısmı ise bildiğiniz gibi ibadet hükümleri; namaz, oruç, evlenme ve boşanma kanunlarını ihtiva eder. Kutsal kitaplarda bir kısım daha var ki; anlaşılması kolay değildir. Örneğin; Namaz kılın, zekât verin gibi hükümlerin veya tarihi olayları ve hikâyeleri hepsi de anlamı tamamen belli olan kısımları gibi değildir. Bu konuları kutsal kitaplarda okuduğumuz zaman yorumunu yapmadan direkt

anlaşılması mümkün olmaz. Örneğin gök yarılacak, yeryüzü sağ elinde, gökler dürülecek, yıldızlar yere dökülecek (Yeryüzünden daha büyük yıldızlar var), Güneş ışık vermeyecek, depremler olacak, dünya dümdüz olacak, Allah bulutların eşliğinde gelecek, aslan ile ceylan aynı çeşme etrafında su içecekler, kurtla kuzu beraber otlayacaklar. Bu ve benzeri kutsal kitaptaki bir çok ayetlerin manasını zahiri olarak anlamamıza olanak yoktur. Bu çeşit ayetleri anlamlı ve benzetmeler şeklinde olduğu için “Muteşabehat” ve Şer’i hükümlerdeki gibi anlaşılan ayetlere de “Muhkemat” denir. Bütün kitaplarda bu gibi muteşabehat ayetlerinin açıklanması, belirli bir vakti vardır. Zamanı gelince hepsi açıklanacaktır denmiştir. Hz. Musa bunları açıklamadı, “Benden sonraki anlatır” dedi. Hz. İsa da hepsini açıklamadı:

Yuhanna 16- ayet 12 : “Size söyleyecek çok şeylerim var; fakat şimdi dayanamazsınız, Fakat O, hakikat Ruhu, gelince, size her hakikate yol gösterecektir; zira kendiliğinden söylemeyecektir.” Hz. Muhammed geldi O da tevili gelmemiştir veya Allah’tan başka bunun tevilini bilemez diye buyurdu. Yunus - 39: “Onlar, ilmini kavrayamadıkları ve henüz yorumu da kendilerine bildirilmemiş şeyi yalanladılar. Onlardan önceleri de böylece yalanlamışlardı. Zalimlerin sununun nasıl oluşuna bir bak!”.

Hz. Baha’ullah buyuruyorlar, tüm ümmetlerin beklediği ve vaat edilen zuhur, artık bu remizleri açıklıyor. Biz Kutsal kitaplardaki tüm sırları açmaktayız diyorlar. Hz. Baha’ullah’ın kitabı (İkan ve cevahiru’l Esrar) ve levihlerinde her birisinde bu sırları açıklıyorlar.

Bundan sonraki bölümlerde, ilahi kitaplardan istifade ederek gerçeğe en büyük perde olan son peygamberlik konusunda nakli ve akli delilleri bitlikte araştıracağız. Konu başlıkları ne olursa olsun her birisi direk son peygamberlikle alakalıdır. Ümit ederim bu araştırma gerçeği arayanlara yararlı olsun ve şüphe perdelerini biraz çekebilsin...

“SONLUK” Dinlerde Yaygın, Salgın ve Patolojik Bir İnanç mı?

Geçmiş tüm din mensupların tartışma konusu “sonluk” problemidir. Bu asırda Hz. Baha’ullah bütün insanları birlik üniversiteye davet ederken, onlar ne yazık ki okullarda, kendi sınıfından memnun ve üst sınıfa geçmekten mahrumdurlar! Hâlbuki Tanrı rahmet yağmuru sürekli, bağış meltemi devamlı esmektedir ve inayet güneşi her zaman kendini göstermektedir. Hz. Baha’ullah buyuruyorlar : “Mülk ve Melekût âleminde öyle bir gerçek zuhur etmelidir ki; Ulûhiyet ve Rububiyet adının tüm görünen feyzin aracısı olsunlar. Öyle ki; tüm insanlar o gerçeklik güneşinin terbiyesi gölgesinde eğitilsinler... Onun içindir ki; her devrede Nebiler ve Veliler, Rabbanî gücüyle ve Samedani(çeviri) kudretle insanlar arasında görünürler. Akli selim nasıl razı olur ki; manasını algılamadıkları bazı kelimeler yüzünden bu rahmet kapısını kapalı zan etsinler, bu güneş ve ışıkları için bir başlangıç veya son diye düşünsünler! Bu kapsamlı ilahi rahmetten daha büyük bir rahmet olamayacaktır!”

Mü’min 34: “And olsun ki, Yusuf da, daha önce, size belgelerle gelmişti. Size getirdiği şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Sonunda Yusuf ölünce Allah O’nun ardından hiçbir peygamber göndermeyecek demiştiniz! Allah aşırı şüpheciyi işte böyle saptırır.”

Yahudi ümmeti sonluk itikadıyla Hz. İsa’yı reddettiler. Mecusiler aynı delille Musa’yı, İsa’yı ve Muhammed’i reddettiler. Hıristiyanlar da bu inançla Tanrı Resulünü reddettiler! Bu sonluk inancı tüm ümmetlere Mirza Ebol’fazl’ın dediği gibi veba salgını gibi her yere sarmıştır! Hz. Abdu’l Baha bu hususta buyuruyorlar: “ İlahi dinlerin temeli birdir ve dünyadaki ümmetleri ve mezheplerin maksadı tektir. Çünkü hepsi, Tanrı’nın teklifini ve Tanrı ile kul arasında bir vasıtanın şart olduğunu inanırlar. Nihayet budur ki; İsraililer, Hz. Musa’yı, Hıristiyanlar da Hz. İsa’yı, Müslümanlar da Hz. Muhammed’i ve Farslar da Hz. Zerdüşt’ü son vasıta olarak kabul ediyorlar. Ancak bu ihtilaflar isim üzerindedir. Eğer ismi ortadan kaldırırsan, hepsinin maksadı tek maksat olduğunu görürler. Her din kendi asır ve zaman için kâmilidir. Ancak her dönemde, Tanrı dinin yenilenmesi ve Rahman feyizlerin mazharının zuhuru şart ve gereklidir! İşte, hakikat ve mana ehli; ilahi sırları anladılar, Kitabın remizlere vakıf oldular ve Hakkı istediğini yapan, feyizlerinin sınırsız ve rahmet kapılarının kapalı olmadığını bildiler! Tüm peygamberlere iman ettiler ve “Peygamberler arasında bir fark yoktur- Bakar 164” dediler. Fakat görünüş ve mecaz ehli olanlar,

taklide yöneldiler ve evhama düştüler. Muteşabahat ayetlerini, Burhanlar Rabbi'nin Emri'nin inkârına bir vasıta yaptılar!"

Yahudilikte Son peygamberlik:

Yahudiler aşağıdaki ayetlere istinat ederek, kendi dinini son ve Musa'dan sona müstakil bir peygamberin gelmeyeceğini savunurlar:

Tevrat - Çıkış, ayet 16 : "ve Nesillerince Sebti (Cumartesi, tatil günü) ebedi bir ahit üzere, İsrail oğulları Sebti tutacaklar.¹⁷ O, İsrail oğulları ile benim aramda ebediyen bir alamettir; çünkü Rab gökleri ve yeri altı günde yarattı ve yedinci günde rahat etti ve dinlendi"

Tevrat - Mezmurlar, bap 119, ayet 44 : "Şeraitini daima ve ebediyen tutacağım."

Tevrat - Mezmurlar, bap 111, ayet 7 : "Ellerinin işleri hakikat ve adalettir."

Yukarıdaki anılan ebedi kelimesi, Hz. Musa'nın şeraitin sonuna kadar, demek değildir. Örneğin birisi müebbet hapse mahkûm olursa, bu mahkûmiyet, hayat boyudur, yoksa dünyanın sonuna kadar değildir. Eğer Yahudilik son din olsaydı, Hz. İsa'nın zuhuru olmazdı ve yeni bir peygamber ve yeni bir kitap da gelmesi mümkün değildi!

Tevrat - Tensiye, bap 18, ayet 17 : "Rab bana dedi: Söylediklerini iyi dediler¹⁸ Onlar için kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağzına koyacağım ve ona emredeceğim her şeyi onlara söyleyecek."

Ebedi kavramı İslam'daki kıyametle aynıdır. Ebediyet ve kıyamet her dinin sonu ve yeni bir peygamberin zuhurudur.

Hıristiyanlıkta Son Peygamberlik :

Hıristiyanlar, Aşağıdaki İncil'in bazı ayetlere istinat ederek aynen Yahudiler gibi, Hz. İsa'nın dininin ebedi oluşu ve kelamı dünyanın sonuna kadar (kıyamete kadar) baki kalacağını savunurlar:

İncil - Meta, bap 24, ayet 35 : "Gök ve yer geçecek, fakat benim sözlerim geçmeyecektir."

Bu sözlerin manasını bilmeden bağlı bir Hıristiyan'a yeni bir kelam ve yeni bir kitabın geldiğini söylenirse, kabul etme değil, bu hususta laf dinlemeye bile hazır değildir! Hz. Musa'nın sözleri ilahi değil mi idi? Ebedi bir ahit değil mi idi? O zaman Hz. İsa'nın kelam ve öğütlerine ne gerek vardı! Hz. İsa'nın sözlerinin İlahi kaynaklı olduğunu, kur'an bile tasdik eder. "Onların izi üzerine arkalarından Meryem oğlu İsa'yı ondan önce gelmiş bulunan Tevrat'ı doğrulayarak gönderdik. Ona yol gösterici, aydınlatıcı olan önünde bulunan (lema beyni yedehi) Tevrat'ı doğrulayan İncil'i sakınanlara öğüt ve yol gösterici olarak verdik" Maide - 46

İsa'nın ilahi sözlerin Kur'an'nın nüzülüyle zail olmadı, Muhammed tarafından tasdik edildi. Fakat Kur'an'la tamamlandı. Birinci sınıfın dersleri her ne kadar temelse ve önemi ise bir üst sınıfa geçtiğimiz zaman, yeni yeni şeyler öğrenmemiz şarttır. Nasıl ki her üst sınıf alt sınıfı içine alıyorsa, her yeni dinin geçmiş dinini içine alması gibidir. Mevlana ne kadar güzel söylemiş: "Name Ahmet name comle Enbiast- Çonke sed amed, neved hem pişe mast" (Ahmed'in adı tüm peygamberlerin adıdır - Yüz geldiğinde doksan da bizde olur)

İncil - Pavlusun Galatyalılara Mektubu, bap 1, ayet 8 : "Fakat eğer biz yahut gökten bir melek de, size Vazettiğimiz İncil'den başka bir İncil vazederse, lânetli olsun."

Konunun aydınlanması için tekrar Yahudilerin itikadını inceleyelim. Sebti ebedi bir ahitle tutunuz, Tevrat'ın hükümleri ve şeriatı ebedidir sözleri ta İsa'nın gelişi kadar itibarlıdır. Bu süre nispidir, çünkü İsa ile ve Muhammed'le ayrı ayrı kitap ve şeriat doğu, fakat Hıristiyanlara göre bu zuhurlar İncil'e göre nahaktır ve böyle bir şey kabul edilmezdir! Dediler.

Yukarıdaki konuyu, Matta-17. ayette “.....” gayet açık ve net açıklanmıştır “yer ve göğün” anlamını de bu ayette gayet açık görmekteyiz:

“Sanmayın ki; ben (Hz. İsa) şeriatı yahut peygamberleri yıkmaya geldim; Ben yıkmaya değil, fakat tamam etmeğe geldim. ¹⁸ Çünkü doğrusu size derim: Gök ve yer geçip gitmeden, her şey vaki oluncaya kadar, şeraitten en küçük bir harf veya bir nokta bile yok olmayacaktır.”

İslamiyette Son Peygamberlik :

Müslümanlar da bazı ayet ve hadisler istinat ederek dinlerini son din ve Hz. Muhammed’i de son peygamber olarak sayıyorlar, örneğin:

Ahzap 40; “Muhammed içinizden herhangi bir erkeğin babası değil, O Allah’ın Resulü ve Nebilerin hatamıdır. Allah her şeyi bilendir”

Hadis; “ Ya Ali! Bana göre sen, Musa’dan sonra Harun’a benzersin, fakat benden sonra Nebi yoktur!”

Hadis; “Benim kitabımdan ve şeraitimden sonra, kıyamete kadar bir kitap ve şeriat gelmez.”

Maide - 3 “... Bugün size dininizi kemale erdirdim, üzerinize olan nimetimi tamamladım ve din olarak İslam’ı beğendim...”

Kuar’an Al-i İmran 84 “ Allah’a, bize indirilene, İbrahim’e, İshak’a, Ya’kub’e, ve torunlarına indirilene, Rab’leri tarafından Musa’ya, İsa ve peygamberlere verilene inandık, onları birbirinden ayırt etmeyiz, biz O’na teslim olanlarız (Müslümanız)” de. ⁸⁵ kim İslam’dan başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O ahirette de kaybedenlerdendir.

İslam ehlinin yukarıdaki ayet ve rivayetlerin hikmetini ve yorumunu anlamadan, Yahudileri ve Hıristiyan gibi rahmet kapısının kapandığını iddia etmektedirler.

Tahran Darülfünun’da, İlahiyat hocası olan ve sonra Hz. Baha’ullah’a iman eden Mirza Ebu’l Fazl, kitabında bu husustaki cevabını görelim. “Şaşırılmamak gerekir ki; dinin yenilenmesiyle kesinlikle alakası olmadan, Hatemu’l nebiyyin kelimesi ve “Benden sonra bir nebi gelmez” hadisiyle İslam fakihleri de imtihana çekildiler ve böylece geçmiş ümmetlerin perdelenmek açısından onlara iltihak etmişlerdir. Hâlbuki O Hazretin bu kelimedden maksadı, İslam ümmetinin yüceliği ortaya çıkarılmasıdır. Ayrıca imam ve evliyanın Beni İsrail nebilerden daha faziletli oluşunu ortaya koymaktır. Kutsal kitaplardan ve geçmiş ümmetlerin tarihinden haberdar olan kimseler bilir ki; İşaya, Yermiya, Daniel, Hazkial ve Zekeriya gibi İsrail oğulların nebileri hep rüya ile gelecekte haber veriyorlardı ve doğru rüyalarını ilham olarak bilirlerdi. Öyle ki; ümmete nebi terimi, rüyada geleceği haber verene denildi. Bu kelime Arapçada yerleşti. Kitab-ı mukaddes’te de yaygın şekilde kullanıldı. Mekke ufkundan doğan Muhammed güneşi, gece karanlığı ortadan kaldırdı, yani rüya dönemi son buldu ve rüyet (direkt görme) dönemi başladı. Böylece Hatemu’l enbiya’nın mübarek zuhuruyla nebilik kapısı kapandı, yani Beni İsrail nebilerin rüya ile gelen ilham artık İslamiyet’teki, eimesinde rüyetle ve müşahide ile gerçekleşti ve böylece “Benden sonra nebi yoktur” ve “Benin ümmetimin alimleri, Beni İsrail nebilerden üstündür” hadislerin hikmeti ortaya çıktı.”

(28) Uzun bir ayettir.....

Nebi ve resul kavramları iç manada genel olarak elçidir. Özel anlamında ise birbirlerinden farklıdır. Nebi ilham sahibi ve resul ise vahiy ve risalet sahibidir.

Rad 30 veya 40 (29) “Senden önce hiçbir nebi ve hiçbir resul...” Burada nebi ve resulün farklı anlamların olduğunu vurgulanıyor.

Nahl - 68 “Rabbin balarısına, dağlarda yuva yap... diye vahy etti.

Kasas - 7 “Musa’nın annesine vahyettik (واحيينا الى ام موسى)

Nisâ - 163 “ Nûha, ondan sonra gelen peygamberlere vahyettiğimiz, İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Ya’kub’a, torunların’a, İsa’ya, Eyyub’a, Yunus’a, Harun’a ve Süleyman’a vahyettiğimiz gibi ey Muhammed, şüphesiz sana da vahyettik, Davud’a da Zebûr verdik”.

Maide - 111 “ Havarilere vahettim.. (واذاوحيت الى الحواريون)

Hz. Bab ve Hz. Baha’ullah eserlerinde Kıyametin anlamını halkın tasavvur ve tevvehüm ettikleri gibi olmayıp hakiki anlamı, her peygamberin zuhuru kıyamet diye mana veriyorlar. O zaman her din kendi döneminde, yeni gelen zuhuru o dinin kıyameti olur. Kitabı mukaddeste kıyameti ebediyen veya ebedi olarak nitelendiriyor. Bu hakikati kavrayanlara artık bir problem kalmaz. Kıyamet gününde “ ölülerin kabirlerinden kalkma” olayıdır. Şimdi; ölü, ölümler ve kabir, yaşam anlamını incelemek gerekir.

Semavi kitaplarda, çoğunlukla nerede ölümden söz edilirse ruhani ölüm ve nerede yaşamdan bahsedilirse ruhani yaşam kast edilmiştir.

Tevrat- Tekvin, bap 2, ayet 17: (Yaradılış faslında Tanrı Adam’a emrediyor) “Fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin; çünkü ondan yediğin günde mutlaka ölürsün” bilindiği gibi Adem ondan yedi ve görünüşte de ölmedi!

Tevrat- Levliler, bap 18, ayet 5 : (Ruhani yaşam hakkında) “ Ben Allah’ınız Rab’im ⁵. Bunun için kanunlarımı ve hükümlerimi tutacaksınız; eğer bir adam onları yaparsa, onlarla yaşayacaktır; ben Rab’im.”

Tevrat- Hezekiel, bap 18, ayet 21 : “...ve hak olanı ve doğru olanı yaparsa, elbette yaşayacak, ölmeyecektir. ²² Yapmış olduğu günahlardan hiç biri ona karşı anılmayacaktır; işlediği salakta yaşayacaktır... ²⁷ Kötü adam da işlemiş olduğu kötülükten döner ve hak olanı ve doğru olanı yaparsa, o adam canını yaşatır. ²⁸ Mademki görüyor ve işlediği bütün günahlardan dönüyor elbette yaşayacak, ölmeyecektir.”

İncil- Matta, bap 8, ayet 21-22 : “Şakirtlerde bir başkası İsa’ya: Ey Üstat, bana izin ver, önce gidiyim ve babamı gömeyim. Fakat İsa ona dedi: Benim ardımca gel; ölümleri bırak, kendi ölümlerini gömsünler.”

İncil- Yuhanna, bap 5, ayet 24-25 : “Doğrusu ve doğrusu size derim: Benim sözümü dinleyip beni gönderene iman edenin ebedi hayatı vardır ve hükme gelmez, fakat ölümden hayata geçmiştir. Doğrusu ve doğrusu size derim: Allah’ın Oğlunun sesini ölümlerin işitecekleri saat geliyor ve şimdidir; ve işitenler yaşayacaklardır...²⁸ Buna şaşmayın; çünkü saat geliyor, o saatte kabirlerde olanların hepsi onun sesini işitecekler.

İncil- Yuhanna, bap 6, ayet 47: “Doğrusu ve doğrusu Size derim: iman edenin ebedi hayatı var...⁵¹ Gökten inmiş olan diri ekmek benim; eğer bir adam bu ekmekten yerse, ebediyen yaşar.”

Çok anlamlı olan bu ayetler üzerinde derin düşünmek gerekir, özellikle “Ölümleri kıyam ettirin” cümlesinde kıyametin anlamını fark etmek lazımdır:

İncil- Matta, bap 10, ayet 7: “Ve giderken; göklerin Melekûtu yakındır diye vâzedin.⁸ Hastaları iyi edin, ölümleri kıyam ettirin (diriltin), cüzamlıları temiz edin...”

İncil- Pavlusun Efesoslulara Mektubu, bap 2, ayet 1,5 “Ve suçlar ve günahlarımız ile ölmüşken, sizi diriltti...⁵ Hatt suçlarımızla ölmüşken, bizi Mesih ile birlikte diriltti.”

İncil- Yuhannanın Birinci Mektubu, bap 3, ayet 14: “Biz ölümden hayata geçtiğimizi biliriz, çünkü kardeşleri seviyoruz. Sevmeyen ölümden kalır.”

Kur'an Fâtır syresi, ayet 19-21 : “Kör ile gören, karanlık ile ışık ve gölgelikle sıcaklık bir değildir. Dirilerle ölüler de bir değildir. Doğrusu Allah, dilediği kimseye işittirir. Ey Muhammed! Sen, kabirlerde olanlara işittirmezsın.”

Bu ayette Hamza Hz. Muhammed'in amcası, imandan önce ölü sayılırdı, fakat iman ettikten sonra dirildiğini buyuruyorlar. Ebu cehi bütün bilgileriyle imana etmediği için ölü olarak kabul edilmişti.

Kur'an - En'am suresi ayet 122 : “Ölü iken onu diriltip insanlar arasında yürürken önünü aydınlatacak bir nur verdiğimiz kimsenin (Hamza) durumu , karanlıklarda kalıp çıkmayan kimsenin (Ebu cehil) durumu gibi midir”.

Kur'an - Al-i İmran suresi, ayet 169 : “Allah yolunda öldürenlerin ölü saymayın, bilakis Rab'leri katında diridirler”.

Kur'an - Bakara suresi, ayet 154 : “Allah yolunda öldürülenlere “ölüler” demeyin, zira onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz.”

Hz. Baha'ullah bu hususta bakın ne buyuruyorlar:

“Sevgi badesinden (İlahi) nasibini alan her hangi bir kimse, sonsuz feyizler denizini, ebedi rahmet yağmurlarını ve baki ve ebedi iman yaşamını bulur ve her kim ki kabul etmezse daimi ölüme müptela olur! Kitaplarda anılan ölüm ve hayattan maksat imani ölüm ve hayattır. Bu mananın algılamasından mahrum olduklarında halk, her zuhurda itirazlarda bulundular, hidayet güneşine yol bulamadılar ve ezeli cemalden yüz çevirdiler... Bu mananın özü şudur ki; Eğer kullardan biri, bu kutsal mazharların ruhundan ve nefhalarından doğup dirilirse, onlara yaşam, kabirden kalkma (Be's), ilahi sevgi cennete girme hükmü verilir... Özet olarak eğer ilahi marifet çeşmesinden (zülal) birazcık içmiş olursanız anlarsınız ki; Gerçek hayat kalp hayatı olup cisim hayatı değildir. Çünkü cisim hayatında tüm insanlar ve hayvanlar ortaktırlar velâkin bu hayat iman denizinden içmiş, ikan semeresinden yemiş, aydın gönül sahibi olanlara ancak mahsustur. Bu hayatın arkasında ölüm yoktur, bu varlığın sonunda yokluk gelmez”.

Yukarıdaki alıntılardan anlaşıldığı esas konu budur ki; ölümden maksat ruhani ölüm, yaşam de imani yaşamdır. Bu ölümler ise ruhani ölümlerdir ve Kabirler de gaflet, bilgisizlik, şaşkınlık ve imansızlık anlamındadır. Böylece bir peygamberin zuhuru, sura üflenir gibi insanların ruhlarına diriltip ruhani ölümler gaflet kabirlerinden kalkıp yeni hayat bulurlar ve beklenen kıyamet işte budur

“Kıyamet gününden onları inzar et, bu iş olacak ve onlar gaflette kalırlar” Bu ayet üzerinde insaf ehli bir derin düşünse kıyametin anlamı, halkın bildikleri o kezai kıyamet olmadığını fark eder. Çünkü anlatılan acayip kıyamet olaylarından bir tek işareti dünyayı dehşete düşürür, hâlbuki bu ayette bu kıyamet kopacaktır ve bunlar gaflette olurlar ve anlamazlar, yani tıpkı bu yeni zuhurda insanlarımızın fark etmemesi ve anlamaması gibidir.

İncil - Yuhanna, bap 11, ayet 25 : “İsa ona dedi: Kıyamet ve hayat Benim; Bana iman eden ölmüş olsa da yaşar; ²⁶ ve kim yaşar ve bana iman ederse ebediyen ölmez”. Bu ayette Hz. İsa kendini kıyamet olarak vasıflandırmıştır.

Hz. Muhammed kendi zuhurunu “sura üflendi” diye buyuruyor. Nofiha (Üflenme) Sure... Ayet... Kıyametin alameti olan surda üflenmesini gelecek değil mazide, yani kıyametin Sur borusunda üflenmesi kendi zuhuru olarak olmuştur. Mesneviyi Mevlevi de, Hz. Muhammed'i açık bir şekilde kıyamet diyor. “Muhammed'de yüz kıyamet var peşin”, “Kıyametten Senden sorsalar, Kendini göster ve de ki işte “kıyamet Benim”. Mevlana birçok yerde benzer ifadeler kullanmıştır.

“Hin ke İsrâfli vaktend evliya - morde ra Zışan hayat esto nema Canhaye morde ender gure teng - ber cehed zavazeşan ender kefen guyed in avaz zavaha cedast - zende kerden kare avaze hodast ma bemordim-o bekolli kastim - bange hak amed heme ber hastim - mutlak an avaze, hod az şeh boved - ger çe az holgume Abdullah boved (Tercüme)

Valiler, zamanın İsrafidirler - Onlardan ölü, yaşam ve gelişme our
 Ölü canlar, Ten ve daracık kabrinde - Onların çağrısında kefinden kalkıyor
 Bu avaz öteki avazlardan ayrıdır- Diriltme, ancak Tanrı avazından olur
 Biz ölüyken, tam alçalmışken- Hak sesinden hep ayağa kalktık
 Şahın kendisinden mutlaka o avaz id - Abdullah'ın ağzından çıkmışsa bile

Kıyametin bir adı de ceza günü, azap günüdür. Bir peygamberin zuhuru geçmiş din mensuplara azap olabilir, çünkü her zuhurda, İlahi peygamberlerin doğuşu Tanrı'nın tecellisidir ve Tanrı ancak bu yoldan tanınabilir. Bu Tanrı tecelliyatı olan elçilere iman etmek Tanrı'ya iman anlamındadır, aksine bu ilahi elçilere iman etmemek, Tanrı'yı iman etmemek demektir. Burada ismen mümin ve görünürde itaatkâr, ancak gerçek anlamda Tanrı'nın temsilcisine inkâr etmek ve dolayısıyla burada itaat isyana dönüşmektedir. Bunun için Kur'an'da İsrâ ayet 15'te buyuruyor: “Biz peygamber göndermedikçe kimseye azap etmeyiz”

Hz. Bab, bir buyruğunda Kıyameti gerçek anlamını açıklıyorlar : “Kıyamet gününden maksat; Gerçeklik ağacının zuhur günüdür. Şiilerden kıyamet gününü hiç birisinin anlamış olduğunu görünmüyor! Halbuki tümü, Tanrı indinde gerçek olmayan evhamlara tevehhüm etmişlerdir.

Burada kıyametin anlamı; yeni bir peygamberin zuhuru ve yeni bir dinin doğuşudur. Öyleyse “Bu kitap ve bu dinin, kıyamete kadar payidardır” demenin ve inancın anlamı sonluk değildir, kuşkusuz yeni ilahi peygambere kadar kitap tamamdır. Tevrat ve İncil de bazı ayetlerde kitabın mükemmeliyetten bahis edilmiştir ve bu iddiayı Kur'an, İncil ve Tevrat surelerinde teyit edilmiştir. Bu sağlam delillere mantıklı bir cevap toplumda olmayınca, Kitabı Mukaddes tahrif olmuştur ve bozulmuştur diye karşı gelenler vardır. Tahrifin organik Tanrı kitaplarda eksilme veya bozulma Kur'an ayetlere istinaden mümkün değildir. Diyelim bozulmuştur. Madam ki orijinali hak kelimadır “Hidayettir, nurdur ve tamamdır- Maide-64” neden Allah onu tashih etmedi ve değiştirdi! Bir de İnsanların hidayeti için Allah; kitaplar göndersin ve kendi kitabını korunmasın bu Allah'ın adaleti ve mutlak güç ve iktidarına aykırı olmaz mı?

Kur'an - Maide 46 : “Yahudiler, “Allah'ın eli bağlıdır (peygamber göndermez) dediler; dediklerinden ötürü elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır, O'nun iki eli de açıktır (peygamber gönderir).”

“Her ümmet için bir eceli vardır” A'raf 34, Yunus 49

“Her süre (ecel) için bir kitabı var, Allah dilediğini siler, dilediğini bırakır; Ana Kitap O'nun katındadır.” Ra'd 37-38

“Herhangi bir ayetin hükmünü yürürlükten kaldırır veya unutturursak, onun yerine daha hayırlısını veya onun benzerini getiririz. Allah'ın her şeye kâdir olduğunu bilmez misin?” Barka 106

İlahi feyzin kesintisiz oluşu ve Tanrısal zuhurların sürekliliği hakkında deliller:

1- **Sonluk** sözcüğü tüm geçmiş dinlerde geçiyor. Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da bu sözcüğün değişik biçimleri kullanılmıştır. Bu hususta geçmiş dinlerin ifadelerini bir inceleyelim: Tevrat'ta: İşaya, Bap 48, ayet 12. (s.710) :

“*Ey Yakup ve çağırduğım İsrail, Beni dinle, Ben O'yum, ilk Benim son Benim.*”

İncil'de: Yuhanna'nın Vahyi, Bap 22, ayet 13, (s.247) :

“*Alfa ve Omega birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Benim.*”

Kur'an'da: Nisa süresinin 67. ayetinin anlamını Hz. Muhammed'den soruyorlar? Cevap olarak “Bütün Nebiler Benim” buyuruyorlar. (Bu hadisi İmam Caferi Sadık açıklıyor: Şarhul Ziyare kitabında Şeyh Ahmet Ahsai'den, Keşkuli Bohrani adlı kitabındaki s. 93, Bombay baskısı Şeyh Yusuf Behrani'den alınmıştır.) Ayrıca İmamlardan rivayet edildiğine göre “İlk Muhammed'dir, orta Muhammed'dir, son da Muhammed'dir” hadisi de mevcuttur.

Yine Kur'an-ı Kerim'de Hadid süresi 3. ayetinde "O'dur evvel O'dur ahir" ayetiyle Tanrı elçileri kastedilir. Tanrı için sınırlandırma söz konusu olmadığına göre yani başlangıç ve sonluk şanına uygun olmadığına göre bu buyrukla Hz. Muhammed ve Elçileri kastedilmiştir.

Bu ilklilik ve sonluk meselesini Hz. Baha'ullah, İkan'da dikkat edilirse, en güzel şekilde anlatmışlardır. Anlaşıldığı gibi tüm peygamberler hem ilklilik hem de sonluk makamları taşımaktadırlar.

Eğer cismani olarak peygamberleri ele alırsak, kuşkusuz her birinin ayrı ana - babadan dünyaya geldikleri, değişik zamanlarda yaşadıklarından herhangi birinin ilk ve son olmadığını görürüz. Ancak ruhani yönden düşünürsek, nasıl ki hepsi ilk olarak sayılmıştır, sonuncu da sayılsalar doğrudur. "İlk gelen Benim" şeklinde söyleniyorsa, "Son gelen de Benim" diye iddia edilmesi pekala mümkündür. Öyleyse SON GELEN DE ODUR. Sonluktan maksat bir daha elçi gelmez anlamında olmayıp SON GELEN DE O'DUR demektir. Eğer bu sırrı anlamamışsak, gidip dua ve niyaz eylemeliyiz, ta ki Tanrı sırlarının vukufuna layık olabilelim.

2- Bu maddedeki konumuz, kelimelere bağlanmış olanlara bir çeşit delildir. Hz. Muhammed'i nebilerin ve resullerin zahiri anlamda bile sonuncusu olarak kabul edersek, vaat edilen Bahai dininin zuhuruna bir engel değildir. Bab ve Bahauallah'ın hiç bir yazılarında kesinlikle Nebi veya Resul olarak kendilerini vasıflandırdıkları görülüyor.

Bu şekilde İslamiyet'in tabirlerine göre Hz. Bab ve Hz. Baha'ullah ne nebidirler ne de resul, şöyle ki:

Nebi: Bir şeriata bağlı, ilham ile mülhendir. Bab ve Bahauallah, her birisi müstakil birer şeriatin kurucuları idiler.

Resul anlamı Kur'an-ı Kerim'de Yunus Suresi 47. ayette "Her ümmet için bir Resul var" şeklinde olduğuna göre, özellikle tüm ümmetlere evrensel biçimde yol ve erkan getiren Bahauallah için hiç uymamaktadır. Yani Hz. Baha'ullah belirli bir ümmet için değil, insan alemi için zuhura gelmiştir. Kısacası Hz. Baha'ullah resul değil, tüm dinlerin vaat edilen KÜLLİ ZUHURUDUR.

3- Son peygamberlik inancı konusu, üç önemli esasa bağdaşmaz:

a) Tanrının mürebbilik (eğitcilik) sıfatıyla aykırılık:

Muvahhitlerin (Tanrı birliğine inananlar), inançlarında birleştikleri bir kural vardır. Şöyle ki: Tanrı'nın sıfatlarının ondan ayrılması söz konusu değildir. "Tanrı âlimdir." dediğimiz zaman, ezelden ebede dek ilim onunla beraberdir. Tanrı'nın ilmi için bir başlangıç nasıl tasavvur edilmezse, tabiidir ki bir sonu da düşünülmez. Tüm Tanrı sıfatları onunla beraber olup, ayrılması mümkün değildir. Peki, Tanrı sıfatlarından olan eğitcilik (mürebbilik), acaba kural dışında mı kalacaktır? Tanrı, insanları eğitmek için bir vasıta kullanır, yani elçileri kanalıyla kullarını yönlendirir. Eğitme işinin bir sonu olmadığına göre nasıl olur da eğiticilerin zuhurlarında bir kesilme ve son olur?

b) Sınırsız Tanrı ilmüne aykırılık:

İnsanların gelişme seyrinin durmadığı bellidir. Bu gelişmeye paralel olarak Tanrı Kelamının da kesintisiz kutsal kitaplar şeklinde Tanrı Elçileri tarafından gelmesi gerekmektedir. Tanrı kelamının belirli bir kitapta sona ermesi, başka da Tanrı kelamı veya kitabı ve ona bağlı elçilerin gelmemesi, aşağıdaki Kur'an ayetleriyle aykırılık gösteriyor:

Kur'an Kehf suresi ayet 109. "De ki: Rab'in sözleri için deniz mürekkep olsa ve bir o kadarı da ilave edilse, Rab'imizin sözleri bitmeden denizler tükenirdi."

c. İnsan aleminin gelişme faktörüne aykırılık:

Ne zaman insanlık âleminin veya toplumun gelişme seyri durursa veya sona ererse, o zaman bir peygamberin zuhuruna gerek kalmaz. Madem ki tekamül seyrinde bir duraklama olmamıştır ve çağa göre eğitime ihtiyaç vardır, öyleyse elçiler silsilesinin kesilme ve Tanrı ile olan ilişkimizin ortadan kalkma zamanı herhalde daha gelmemiştir.

4- İlahi dinler, Tanrı ile insanlar arasındaki bir sözleşmeden ibarettir. Zamanın geçmesiyle bu sözleşmede (Ahd-u misak) bulunan taahhütlerin yerine getirilmesinde bozulma meydana gelebilir ve öyle bir duruma düşer ki, maddeleri, zamana uymadığı için kendiliğinden fesholunur. Görünüşte sözleşmenin ortada olduğu iddia edilirse de özde iptal olunmuştur. Esasları ve temelleri aynı kalmak şartıyla, yenilik ve gelişmelerin seyrine uygun olarak tanrısal kuralların ilavesiyle tekrar yenilenir ve imzaya hazır olur.

5- Tanrı'nın sözleriyle davranışları aynı olup, düşündürücü ve hayret vericidir. Tanrı, İsrail oğulları içerisinde katletmekle tanınmış Musa'yı peygamberlik göreviyle görevlendirmek, ana babası belli olan milyonlarca insan içinde görünüşte babası meçhul olan İsa'ya peygamberlik tacını giydirmek gibi davranışlara paralel olarak, her dinde son peygamberlik kelamını kullanarak halkı imtihana çekmiştir...

Kur'an-Ankebut suresi, Ayet 2.

"İnsanlar, "iman ettik" demeleriyle kendi hallerine terk edileceklerini, çetin sınavlardan geçirilmeyeceklerini mi sanırlar?"

İkan kitabında Hz. Baha'ullah bu hususta şöyle buyuruyorlar:

"Dikkat buyurunuz! Zuhur Mazharlarının işleri, Yaradılış Sultanının takdiri gereği, insanların nefsanî arzularına ne kadar aykırıdır. Bu sırların mahiyetine nüfuz eylersen, o eşsiz sevgilinin maksadını anlar; O şefkatli padişahın sözlerinin ve işlerinin birbirinin aynı olduğunu görürsün. Öyle ki O'nun işlerinde görülen şey, O'nun sözlerinde de görülür ve O'nun sözlerinde görülen her şey, O'nun işlerinde de görülür. İşte bunun için, bu sözler ve işler zahirde günah yolunda gidenler için yakıcı cehennem ateşi ve özünde hak yolunda gidenler için rahmettir. Kalp gözüyle bakılacak olursa, yukarıda da melekutundan görünen işlerinin bir ve aynı olduğu görülür ve bu veçhile mütalaa edilir."

6- Hayvan aleminde gelişme ve tekamül söz konusu değildir. Onlar doğal içgüdü ile yaşamlarını aynı tempo ile devam ettiriyorlar. Gelişme ve ilerleme, ancak insan alemine özgüdür. Tabiidir ki bu gelişmenin nedeni, ruhani gıda ve bereketlerdir. Hz. İsa'nın "Benim ekmek" demesindeki gaye, semavi bereket ve ruhani hayattır. Hz. Baha'ullah "Her zaman ve asrın takdir edilen rızık ve nimeti vardır. Ölçü ve ihtiyaca göre feyiz verilir." diye buyurmuşlardır. İnsanoğlu ana karnında iken kandan beslenir. Dünyaya geldiği ilk döneminde süt emer, bilahare yavaş yavaş doğadaki besin maddelerine alışır ve olgunlaşır. Aynı şekilde insan aleminin ruhani gelişmesi, aşama aşama olmuştur. Olgunluk haline gelmiş insanlık bünyesine Tanrısal bile olsa, geçmiş besinler artık yeterli gelmemektedir. Olgun insana yeterli besin ve kalori gereklidir. Bahai dini tüm insanlara bu semavi bereketi getirmiştir.

7- Eğer beşer alemini bir insan vücuduna benzetirsek, İlahi elçiler de bilgin doktorlar gibi olursa, gelen ilahi şeriatler (dinler), ilaç olarak kabul edilebilir. Dünyada insan aleminin çeşitli hastalıklarını ilahi doktorlar, teşhis edip, Tanrısal eczaneden deva verip şifanın sağlanmasına çalışırlar. İlacın değişimi, iki faktöre bağlıdır:

a. Beşer cismine musallat olan değişik ve çeşitli hastalıklar.

Her dönemde ayrı ayrı olan hastalıklara doktor, bilgi ve becerisine göre ayrı ayrı ilaç verir ve tedavi eder.

b. Hastalıkların seyri ve gidişine göre uygun ilaç ve dozaj uygulanır. Aynı hastalık bile olsa, gidişine göre, doz veya ilacın tümü değişebilmektedir.

Bu şekilde iki faktörü birleştirerek kısaca denilebilir ki; insan bünyesinin her zaman aynı durumda kalması mümkün değildir. Hâl böyle iken, bu kadar farklı ve yeni hastalıklara rağmen insan aleminin nasıl olurda aynı ilacı sürekli olarak kullanır?

8- "Tıpta can kurtarıcı ve hayat verici olan ilacın yerinde kullanılmadığı takdirde veya aşırı dozda tatbik edildiği zaman can alıcı olmasında" şüphemiz yoktur. Birçok ilaç üzerinde son kullanma tarihi yazılmasına benzer. (Araf süresi ayet 32) *"Her ümmetin bir eceli vardır."*

ayeti de her dinin belirli bir zaman veya ömrü veya bir eceli olduğunu gösterir. İşte zamanında can veren ilahi dinler, eceli gelince, etkisini kaybetmektedir. Kuşkusuz ilahi tabip, eceli gelen dinlerin yerine aynı eczaneden hastanın durumuna uygun yeni reçete ile yeni ilaçlar verir.

9- İlahi elçilerin getirdikleri kutsal kitaplardaki muhteva genellikle üç kısımdan ibarettir:

1. İbret için nakledilen hikâyeler (Kıyas)
2. Şer'i hükümler (Evlilik, vergi, ibadet şekli vs.)
3. Doğaüstü meseleler (Tanrı kavramı ve sıfatları, ruh, ahiret, ölümden sonra dirilme v.s)

Bir peygamberin son ve ebedi oluşuna, yukarıdaki kutsal kitapta geçen üç ana konu, yeterli bir delil midir? Şimdi insaf gözüyle, yukarıdaki konuları teker teker inceleyelim:

Birinci kısım, hikâyelerin kaynağı, bildiğimiz kadarıyla Tevrat'tır. Özellikle Kur'an'daki kıssalar orijinalini Tevrat'tan almaktadır. Yorumları, her zaman insanların anlayışına göre farklı olabilir.

10 - İlim ve Din : Sonluk inancı ve iddiası, ilme aykırılık arz eder, Çünkü ilim dinamik ve ileriye giden, din ise değişmez ve statik olur. İlmin gereği araştırmaktır ve ilimden araştırmayı kaldırırsak, artık ilim diye bir şey kalmaz, fakat dinde genellikle araştırmadan ziyade taklitlere dayanmaktadır. İlim sonsuzdur ve salt olmayı nispidir, din tamamlanmış ve daha da ileriye gitmez ve tekemül bulmaz diye inanılmaktadır.

İnsan Âlemi Sürekli, Ruh'u'l Kudüs'ün feyzine muhtaçtır

Bahai öğretilerin özü, Bahailer arasında 12 prensip olarak biliniyor. Bu prensiplerden bir tanesi; İnsanlık alemi, Tanrı'nın Ruh'u'l Kudüs (Kutsal Ruh) feyzinin ihtiyacıdır. Ruh'u'l kudüs Tanrı'nın elçiler tarafından beşeriyete ulaşan feyzidir. Bütün geçmiş dinlerin inananları maalesef bu hayatı feyzin kendilerince son bilirler, inandıkları peygamberden sonra Allah bir daha peygamber göndermemesiyle bu hidayet kapısının kapanması vehmi içindeler. Bahai dininde bu kapı her zaman insan âlemine açıktır, Tanrı'nın takdir buyurduğu dönemlerde bu ilahi feyiz insanları kılavuzluyor.

Ruh'u'l Kudüs Tanrı'nın feyzidir, vahyidir. Aynen güneşi şua ve ışını gibidir. Güneşin feyzi onun ışınlarıdır(UV). Tanrı'nın feyzi veya hidayeti de aynı güneşin ışınları gibi O'ndan ayrılmaz. Güneşin varlığı onun ışınlarıyla sabittir. Tanrı'nın feyzi, Ruh'u'l Kudüs ile tezahür eder. Son peygamberlik inancı bir noktadan sonra, sürekli olan Tanrı feyzinin son bulması ve hidayet kapısının kapanması demektir. Güneş ışınısız (UV) olamıyorsa, Tanrı de elçisiz olmaz! Hz. Abdu'l Baha bu hususta ne güzel aydınlatmışlar:

“Güneşi inanan, güneşin ışınlarını inkâr etmesi mümkün müdür? Öyleyse her kim güneşin ışınlarını inkâr ederse, güneşi inkâr etmiş olur! İlahi Kutsal Mazharları, gerçeklik güneşinin yansıyan ışınlarıdır.”

Kur'an'da; En Büyük Haber (Nebe-i Azim), peygamberin geleceği, Münadinin nidası, Rabbin gelişi, Tanrı Günü ve benzeri vaatler bu ışınların kesintisiz olduğuna birer kanıttır.

Bilindiği gibi, Tanrı'nın varlığı akli delillerle ispat olunur, ancak Tanrı'nın mahiyeti ve hakikati idrak edilmez ve meçhuldür. Bu meçhuliyet, ancak O'nun mazharı ve elçisiyle ortaya çıkar ve görünür hale gelir. Başka ifade ile Tanrı'ya gidin yol O'nun zuhuruna tanımak ve iman etmektir. Ateistlerin inancı; din ve dolayısıyla elçilere artık lüzum yoktur. Marks “Biz Allah'ı gökten yere indirdik” yani artık peygamberlere ihtiyacımız yoktur, diyor. Dindarların bir kısmı da “Allah'ın peygamber gönderme işi de bitmiştir ve bundan sonra artık peygamber göndermeyecektir” diyorlar. Bu iddia üzerinde epeyce düşünmek gerekir, çünkü iki iddia (ateistlerin iddiası) arasında sonuç açısından benzerlik vardır. Görünüşte soluğa inanan dindar, fakat Tanrı'nın göndermiş veya göndereceği elçilere reddeder ve karşı gelir, böylece Tanrı'ya giden köprüsünü yıkmış olur. Hz. Baha'ullah'ın Tanrı tarafından buyurduğu gibi “İsmimle (Tanrı) iftihar edersiniz, fakat özümden gafilsiniz!”

Amerika’da, Ateistler “Allah Artık ölmüştür” diyenler ve son Peygamberliğe inananların yaygın iddialarına karşın Amerikalı Bahai bilgin ve yazarların ilginç kitapları yayınlanmıştır. Bunlardan “Tanrı artık Konuşmaz mı?”

İlk ve Son

Tüm dinlerde, aşağıdaki şahit olarak getirdiğimiz manasını anlamadıkları ayetlere istinat ederek, kendi peygamberini son olarak kabul etmekteiler:

Tevrat - Eşya 48- 12 S. 246 “İlk benim, son benim”

İncil - Yuhanna vahyi , bap 16, ayet 13 “ilk ve son benim”

Kur’an - Hadid , ayet 4 “O’dur ilk ve O’dur son”

İlk ve son dendiği zaman sınır oluşur ve başlangıç ve son olduğu vakit sonsuzluk ve sınırsızlıktan bahsedemeyiz. Tanrı’ya bu sınır uymaz, bir tabir ve vasıflandırma mecburiyetinde isek ancak ilki olmayan bir ilk ve sonu olmayan bir son diye düşünülebilir. Yoksa Tanrı için ilk ve son tasavvur edersek, o zaman ilkten önce ve sondan sonra Tanrı’nın durumu ne olur!

Sonluk probleminin akli selimle halledilmesi:

Bakınız, Sonluk inancına rağmen Tanrı zuhuru oldu diyelim, yani Tanrı iradesiyle bir peygamberin geldiğini duyduk. Şimdi İlahi zuhur mu muteberdir veyahut ispatını yapamadığımız ve peygamberlerin geleceğini haber veren Tanrı kitapları tersine olan sonluk iddiası mı geçerlidir? Birisi evde kimse yok diye ısrarlı bir şekilde iddia eder. Bir diğeri efendim bir kimse var der (İlmu’l yakin) ve biz bu iddiaya karşın kafamız karışır, ya ilgimizi çekmez ve lakayt kalırsınız veya bu iddiaya karşın araştırıp evin ışığının yandığını uzaktan görürüz (Aynu’l Yakın = Gözle görmek). Nasıl ki kelebek ışık görürken ona doğru gidererek etrafında döner, aynen arayıcı ve gerçeği susamış bir aşık evin ışığını görür görmez eve doğru cezbolur ve sonuç olarak ev sahibini bulur, (Hak’ul yakin) görüşür ve keremine ulaşır. Bilindiği gibi Tanrı’nın lütuf ve keremi herkesi kapsar, ancak O’nun özel keremi hidayet olarak insanlara özgüdür. Bu hidayet kaynağı peygamberleridir.

Müminun 44 “ Sonra ardı ardına peygamberler gönderdik” Isra 77 “ Ey Muhammed Senden önceleri de peygamberler gönderdik, bu kuralımızda değişiklik yoktur.” Buyuruyorlar.

Hz. Abdu’l Baba’nın Osmanlı Türkçesiyle yazdıkları bir mektubun bir parçası konu ile ilgili olduğundan tekrar naklediyoruz.

“Hovellah; Habiba! Feyzi Ahadiyet muktezaya rahmaniyet üzere her ne kadar Kâmil ve şâmil ise de, yine feyzi hususi var ve ihtisas-i robubi vardır. Hidayet feyzi ihtisastır ve marifet hususi tecellidir...” Bu günkü Türkçemizle “O’dur Tanrı, Ey Dost! Birlik bağı, rahmet gereği olarak her ne kadar mükemmeldir ve kapsamlı ise de, yine özel feyiz var ve Rabbe özgü bağış vardır. Böylece “Hidayet” özel bağıştır, tanımak (İrfan, marifet) özel tecellidir!” Önemli olan konu budur ki; bu özel bağış her ne kadar insana özgü ise, onu kendine çekmek için iki faktör lazımdır: Birincisi talep veya istek ve ikincisi çabadır (Ceht). Hidayet veya iman ancak insanın isteği ve çabasına bağlıdır. Kuşkusuz her devirde Tanrı çağrısını duyan ilgisiz olma ve yüz çevirene bu bağıştan nasibi olmaz. Bakınız Hz. Baha’ullah’ın düşündürücü buyruğuna: “İlahi verkâ (güvercin) buyuruyor: Eğer birisi; Mülk ve melekût durdukça durup kalkmak ve secde ile Hakkı zikir ederek ibadette bulunursa, ancak, zuhur vaktinde bir andan daha az bir duraklarsa, bütün amelleri heba olur. O duraklama süresince narda olmuş ve olacaktır! Buna göre, yüz çevirme ve kibirlenme artık bakınız ne olur!”

Daha önce de belirttiğimiz gibi, İnsanoğlu Tanrı’ya ancak O’nun zuhuruna iman etmekle ulaşabilir. Hz. Bab Beyan’da buyuruyorlar:

“İnsanın yüceliğinin kemali; Her zuhurdaki Tanrı’ya olan imandır”.

Gene buyuruyorlar “Cennetin tümü; Tanrı'nın birliği, irfanı ve rızasındaki olan Emri'nin Mazharlarına olan itaattir.” Bu iki buyruk üzerinde düşünüldüğü zaman ruhani anlayış ve gelişmemiz kesindir.

Sonluğa olan inancın 3 büyük Sakıncası

1. Son peygamberlik itikadı acaba şirk oluşturur mu?

Mü'min 34:

“And olsun ki, Yusuf da, daha önce, size belgelerle gelmişti.Size getirdiği şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Sonunda Yusuf ölünce Allah O'nun ardından hiçbir peygamber göndermeyecek demiştiniz! Allah aşırı şüpheciyi işte böyle saptırır.”

Maide 64:

Yahudiler, “Allah'ın eli bağlıdır (peygamber göndermez) dediler; dediklerinden ötürü elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır O'nun iki eli de açıktır (peygamber gönderir).”

Musa'dan veya Yusuf'dan sonra Allah bir peygamber göndermez iddiaya karşın, Allah'ın hitabı sert olmuştur 1. ayette bu iddiaya bağlı olanlara “Allah şaşırtır veya delalete sevk eder” diye buyurmuşlar ve 2. ayette Allah peygamber göndermeyecek diyen Yahudilere “lanet” etmiştir. Neden Lanetli oldular; çünkü peygamberlik kapısını kapandığını inananlar doğal olarak sonraki gelecek peygamberlere kendi evhamlarıyla batıl olarak kabul ederler, başka bir ifade ile bu inancın meyvesi, gelecek İlahi peygamberlere peşinen reddetmek olmuştur. Bunun kanıtını amelen İsa ve Muhammed zuhurunda gösterdiler yani kabul etmeyişleriyle otomatikman Tanrı'yı da reddetmiş oldular. Bu örnek Yahudilikten sonra gelen diğer dinlerin inananlarda aynen müşahide edilmiştir!

2. Tanrı'nın rahmeti, kuşkusuz sınırsız ve sonsuzdur. Votka ki; peygamberimiz sondur dersek, Tanrı'nın rahmetini sınırlandırmış ve son bulduğu itikat ediyoruz demek. Müminun 44 ve İsrâ 77 hatırlayalım ki; Ardı ardına peygamber göndeririz diyor, ayrıca Muhammed'den önce nasıl nice peygamber göndermişsek, Senden sonra da göndeririz. Allah'ın sünnetinde bir değişiklik olmaz diye bizi uyarıyorlar.

3. Son peygamberlik inancı çoğunlukla inananların araştırması sonucunda, olmayıp, din reisleri ve görünüşte din âlemi denildiği kimselerin taklidinden elde edilmiştir. İnananlar, kendi gözüyle Tanrı kitabında araştırmalar yapmış olsaydılar, kuşkusuz Tanrı'nın rahmet kapısı her zaman açık olduğunu ve peygamberlerin geleceğini kitapta bulabilirdi. İlginçtir taklitle ve dogmatik olarak peygamberini son bilen bir inanan, konu ile ilgili bir araştırma ve inceleme meylî yoktur! Tanrı kitaplarına göre davranmadığını aşağıdaki ayetlerle sabittir:

- Bir fasık bir haberle gelirse, onu araştırınız.....
- “ Yoksa Sen onların çoğunun işittiklerini, düşündüklerini mi sanırsın? Onlar, ancak davarlar gibidirler.” Furkan 44
- “ (23) İşte Allah'ın lanetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği bunlardır. (24) Bunlar Kur'an'ı düşünmez mi? Yoksa kalpleri kilitli midir?” Muhammed 23-24
- “Hevâ'sını ilah edinen ve Allah'ın onu bir ilimle saptırdığı (dalâlet), kulağını ve kalbini mühürlediği, gözüne perde çektiği kimseyi gördün mü ? Öyleyse Allah'tan başka kim onu hidayet eder.” Kur'an Câsiye 23
- “Allah size kulaklar, gözler ve kalpler vermiştir. Öyle iken pek az şükrediyorsunuz!” Secde 9 - Mülk 23
- Oku “İkr'a” Kur'an'ını ilk ayetidir, araştır, düşün anlamındadır. Bilindiği gibi, İslam başlangıcında Hz. Muhammed dahil okuma bilen çok azdı. Öyleyse oku'dan maksat tekti et, derin düşün demektir.

Talep ve çaba olmadıkça hakikat şehrine girmek nerdeyse olanak dındır

Tanrı Bir Daha Konuşmaz Mı?

Tanrı'nın tüm sıfatları ondan ayrılmaz, ne ilki var ne de sonu vardır! Tanrı'nın Rablik sıfatı, Tanrı'nın hidayetidir, hidayet vasıtası da kelime ve konuşmasıdır. Bilindiği gibi gayıp, yüce, idrak edilmez ve hiçbir göz O'nu göremez Tanrı, elçilerin diliyle Hak, halkla irtibata geçerek konuşur ve yol gösterici olur. Son peygamberlik veya artık Tanrı'nın vahiy kapıları kapandı diye Allah'ın rahmet kapılarına kapatması mümkün müdür ve mantıklı mıdır imkânı yoktur. Şairin dediği yol gösterici ve düşündürücüdür!

Kur'an'da Allah, kulli akıl ile dedi
Sünnetimiz peygamber göndermektir
Tanrı sünnetinde değişiklik yoktur
Tanrı sünnetinde de tatil yoktur

Isra - 77 “ Ey Muhammed Senden önceleri de peygamberler gönderdik, bu kuralımızda değişiklik yoktur.” “Tanrı sünnetinde değişiklik yoktur Tanrı sünnetinde de tatil yoktur” diyor.

Müminun - 44 “Sonra birbiri peşinden peygamberlerimizi gönderdik” peş peşe peygamber göndere değişmeyen Tanrı sünnetidir. Şair işte bu gerçeği Kur'an'a uygun dile getirmiştir,

Son peygamberlik iddiasında bulunanlar, Tanrı'yı bir daha doğruca tanımak için bir gözden geçirmeleri gerekir. Boyut cisim âlemine özgü bir özelliktir. Tanrı sonsuz ve sınırsızdır, dolayısıyla ilahi elçiler de aynen sonsuzluk ve sınırsızlık özelliğine sahiptirler. Son olmak, had ve sınır anlamına gelirse bu Tanrı ve Tanrı zuhurlara uyumlu değildir. Ancak son da benim denilirse doğrudur. Çünkü tüm kitaplarda elçilerin iddiası ilklik ve sonluktur. En uygun örnek, güneş örneğidir. Güneş her ne kadar her gün farklı ise de “Ben dünkü güneşiyim” veya “ Ben yarınki güneşiyim” dese doğrudur. Güneş için gerçek anlamıyla ilki ve sonu yok, ilk güneş ve son güneş aynıdır. Bizim için farklılık arz eder. Bakara 36 “ Peygamberler arasında bir fark yoktur”

Sırat Köprüsü

İslamiyet'te sırat köprüsü sembolik olarak Kur'an'da ve hadisler çok geçiyor. Önceki inançlarda değişik ifadelerle sırat bahsedilmektedir. Hz. Bab ve Hz Baha'ullah sırat köprüsü ile ilgili yeni anlayış getirmişlerdir. Hz. Bab'ın bu hususta buyruğunu görelim:

- “İşte bu o sırat ki; Birisine gök ve yerinden daha geniş geliyor ve yakın (ikan, şüphenin karşıtıdır) etmeyene kılıçtan keskin ve kıldan ince olur”

Anlaşıldığı üzere, her elçinin zuhuruyla veya İlahi mazharın çağrısını duyunca her kese bir imtihan meydanı hâsıl olur. Bu sınav meydanı bir anlamda sırat köprüsüdür. Yeni zuhurun özelliği yukarıdaki Hz. Bab'ın buyruğuna göre son derece hayatı önem arz etmektedir. Bakınız, insan yaşamında itaat, isyana dönüşmesi nasıl olabilir? Bilindiği gibi itaat; iman ve irfanın talisidir. Yani ilk ve esas imandır ve sonra teferruat itaattir. İmanın gereği itaattir, imanın meyvesi itaat ve icraattir. Ayetlere göre Tanrı irfanı ancak O'nun zuhurların irfanıyla mümkündür. Bunu kanıtı Hz. Bab'ın buyruğudur: Beyan-60 “Tüm cennet, Tanrı birliği, irfan ve O'nun rızası, Emri'nin Mazharların itaatindedir.”

Beyan 156 “ İnsanı yüceliğin kemali, her zuhurundaki Tanrı'ya imandır”

(Kuranda Sırat kelimesi aransın)

s.100 Hz. Ala'nın 3 beyanı tercüme edilsin)

Yukarıda imanın gereği Tanrı Mazharını tanımaktır dendi. Acaba bu imanın isyana dönüşmesi mümkün müdür? Tabiidir ki mümkündür. Geçmiş din mensupların akıbetini inceleyelim; Bir Yahudi her ne kadar Hz. Musa'ya imanı var, Tanrı emirlerini de itaat ediyor, ibadetin şartlarını yerine getirir. Bu iman Hz. İsa'nın zuhur tarihine kadar, Tanrı indinde makbul olabilir, vaktaki Tanrı'nın takdiriyle Temsilcisi veya elçisi olan Hz. İsa zuhur eder, tüm Yahudilerin ona iman etmelerini Tanrı istemiştir. Kuşkusuz, Tanrı'ya iman ve irfan ve sonraki aşama itaat ancak Hz. İsa'ya olan iman ve irfanla mümkün olacaktır. Şimdi Musa'ya bütün bağlılık yüzünden Hz. İsa'yı

reddetmek ve karşı gelmek ve hatta O'nu öldürmekle Tanrı'ya olan iman ve itaatleri isyana dönüşmez mi?

İncil Siz Musa'ya inanmazsınız.....

Tarihte tüm dinlerde benzer olaylar tekerrür etmiştir. Hıristiyanlar da İsa ve İncil'e bağlı olup kiliselerde ibadetle meşgul ve Tanrı emirlerine uygulamaya çalışmaktalar. Tanrı indinde bu makbul olabilir? Hz. Muhammed'in zuhuruna kadar, Hz. İsa'ya bağlılık adına Tanrı Resul'üne karşı gelmek ve iman etmemek, imanın isyana dönüşmesi değilse nedir acaba?

Yeni peygamberin gelişi inananlar için bir sınav veya sırat köprüsü olduğuna dair Kur'an'deki R'ad suresi ayet 30'da en güzel bir şekilde izah edilmiştir: ما كنا معذبين Bir resulün gönderilmesi neden müminlere azap olsun! İşte sırat köprüsünün anlamı buradadır. Yani sırat köprüsü, inananlara bir imtihandır.

İnsanları birçoğu, "kendi dinimden memnunum" der. ibadetten ziyade adet haline gelmiş ve gurur duyan bazı icraatıyla ve üzerinde hiç düşünmeyen taklidi bazı elde etmiş itikatlarına sımsıkı bağlılığıyla, yeni ilahi zuhurlardan nasıl feyiz alabilir. Sözde Tanrı'ya inanan ve körü körüne dine bağlı olan için yeni zuhur hem azaptır (RAD 30), hem sırat ve imtihandır! Hz. Abdu'l Baha'nın çok anlamlı ve zarif buyruğu üzere düşünenlere ilahi irfan kapılar açılacaktır.

"Ey Hakikatin Talibi!

İnsanların cumhuru, dilde hakikatin meftunu ve muhabbet badesinin sarhoşudurlar. Ne zaman ki imtihan meydanı ortaya çıksa hakikatten kaçarak hidayet merkezinden bin fersah uzaklaşıyorlar! Kerbelâ sahrasında mekruh zalimler güruhu, görünüşte Allah Allah diyenler ve Allah'ı arayanlardan idiler ! Ancak gerçekte, onlar kötü yüzlü, kötü huylu ve kötü sözlü olanlardan idiler. Aydın lamba ve encümen mumun kelebeğın olmadıkça bu İddiacılar yalancı ve talipler de gafil sayılmaktadır. Gece ve gündüz, çabalımalı, coşmalı ve dalgalanmalı, ta ki nuri hakikati, ışıkların kaynağından görebilsinler ve Ahadiyet sırrını, sırlar Melekutundan duyabilsinler."

Geçmiş ilahi dinlerin mensupları kitaplarındaki içeriğın aksine son peygamberlik inancı yüzünde sonraki vaat edildiğı halde, peygamberi reddettiler. Tanrı adına yaşadılar, fakat Tanrı adına gelen hidayet ışıkları söndürdüler, bir kısmını yalancı dediler ve bir kısmını da öldürdüler Bakar 87 :

"Tüm peygamberler, sizin nefsinizin hoşlanmadığı bir şey getirdikçe, büyüklük taslayarak, bir kısmını yalancı sayıp bir kısmını öldürdünüz."

Yahudilerdeki ulema ömür boyu itaat ve ibadetle meşgul oldular. Ne yazık ki Hz. İsa'nın zuhuruyla imanları isyana dönüştü. Böylece ibadet ve duaları bir işe yaramadı!

Hıristiyanlar da hem uleması hem de inananları iman ve ilimle yaşam boyu ibadet ve itaatle meşgul olmalarına rağmen, son peygamberlik inancı yüzünden Hz. Muhammed'in zuhurunda hem Allah'ın Resulünü ve dolayısıyla Allah'ı münkir ve kâfir oldular!

Her dine mensup olanlar, kendi kitaplarında manasını anlamadıkları bazı ayetlerle Tanrı hidayet kapıları kapattılar ve yeni zuhurlardan göz yumdular ve Allahın tecelliyatını reddettiler ve en büyük rahmetten mahrum kaldılar! Dikkate değer bir incelemede, sonluk konusunda Kur'an'dan daha fazla Tevrat ve İncil'deki şaşırtıcı ayetler var ve bundan dolayı Yahudi ve Hıristiyan din adamları Tanrı'yı tanımaktan insanları alıkoydular. İlginç olan, tüm din mensupları kendi peygamberin son olduğunu inandıklarına rağmen yine de bir peygamberin geleceğini beklerler. Yahudi İsa'yı, Hıristiyanlar Kurtarıcı "Ahmed"i ve Müslümanlar da Mehdi ve İsa'yı intizar ettikleri gibi!

Sonluk iddiası geçmişte hiçbir zaman doğu ve dürüst delillerle ispat edilmemiştir. Hakkin irfanından mahrumiyet pahasında bile olsa, olaylardan kimse ders almamaktadır. Hz Bab buyuruyor: " Her sonraki zuhur, önceki zuhurun nedenidir."

Bu yarım satılık buyrukta düşünenler için deryalar kadar hikmet saklıdır.

Son Peygamberlik Meselesi

Son peygamberlik meselesi yeni bir konu değildir, geçmiş din mensuplara da aynı derde müptela olmuşlar.

İncil-

Tevrat-

Kur'an'ın geçmiş din mensupların son peygamberlik iddiasının tasdiki:

Mü'min 34:

“And olsun ki, Yusuf da, daha önce, size belgelerle gelmişti. Size getirdiği şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Sonunda Yusuf ölünce Allah O'nun ardından hiçbir peygamber göndermeyecek demiştiniz! Allah aşırı şüpheciyi işte böyle saptırır.”

Maide 64:

Yahudiler, “Allah'ın eli bağlıdır (peygamber göndermez) dediler; dediklerinden ötürü elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır O'nun iki eli de açıktır (peygamber gönderir).”

İlk ve sonluk konusunda Hadid suresinde de geçmiştir. Buradaki ilklik ve sonluk Tanrı için geçerli değildir. Çünkü Tanrı'nın ne ilki var ve ne de sonu vardır. Eğer Tanrı için ilklik tasavvur etsek, peki ilk dediğimiz zaman bu sınırsız Tanrı için bir had ve sınır tasavvur etmiş olmuyor musunuz? Ayrıca Tanrı ilk ise, ilkten önce Tanrı yok muydu? Tanrı son ise son de bir sınırdır ve Tanrı'ya sınır konmuş olur, ayrıca Tanrı'yı son kabul edersek sondan sonra Tanrı ne olacaktır? O zaman Tanrı için ne ilki var ve ne de sonu denilebilir. Bu ilklik ve sonluk İlahi peygamberler için geçerlidir. Şöyle ki; güneş gibi her ne kadar güneş birse, fakat gün, hafta, ay ve yıl olarak farklı evsafı vardır. Güneşte gün, hafta, ay ve yıl diye bir şey yoktur ve güneş birdir. Çünkü güneş, bu günkü güneş ve yarınki güneş aynıdır ve birdir. Böylece ilk de odur, son da odur. Bu konu hakkında Hz. Baha'ullah İkan kitabında s. 71'de Tanrısal bir güçle konuyu açıklık getirmişler:

“Bu mesele ilim ve yâkin şarabı içenlere o kadar açık olduğu halde, işin hakikatine eremeyip “Nebilerin hâtamı” sözü yüzünden perdelenen ve böylece bütün Tanrı feyizlerinden mahrum kalan nice kimseler var! Bizzat Hz. Muhammed'in “ Bütün nebiler Benim” ve bundan önce de geçtiği üzere “Âdem, Nuh, Musa ve İsa hep Benim” demiş olduğu dikkat nazarına alınmıyor “İlk Âdem Benim” diyen Muhammed'in, o ezeli Cemalin “Son Âdem Benim” demesine ne mâni vr? Nasıl ki; Hz. Muhammed, kendisini nebilerin ilki olan Âdem saymıştır. O Tanrı Cemalini nebilerin sonu saymak da pek âlâ caizdir. Nebilerin ilki olmak o Hazretin hakkında doğru ise, nebilerin sonu olmak da doğru olur. Bütün milletler bu zuhurda bu mesele ile imtihan olunmuşlar. Bakınız! Nice kimseler bu sözü bahane ederek o sözü söyleyene arka çevirmişlerdir. Bilmiyorum, bu kavim Hak taalanın “evvelliği” ve “ahirliği” tabirlerinden ne anlarlar? “Evvellik” ve “ahirlik” tâbirlerinden maksat bu maddi âlemin evvelliği ve âhirliği ise, hali hazırda maddi düzen henüz sona ermemiş iken Ahadiyet zâtı için “âhirlik nasıl doğru olur? Hayır, işin doğrusu, bu makamda “evvellik” demek “ahirlik” demektir ve “ahirlik” demek “evvellik” demektir.”

Yukarıdaki güneş örneğinin bir başka yönünü göz önüne alabiliriz. Güneş doğarken çıplak gözle bakabiliriz, fakat öğle vaktinde bu mümkün değildir. Güneş aynı güneş fakat ışın derecesi farklıdır. Güneş doğarken hafif ışın ve ısı vardı zamanla giderek harareti artar ve böylece dünyamıza hararetine alıştıırır ve aynen batarken de tedricidir ve birden batmıyor. İlahi peygamberler de aynı oldukları halde halkın kapasitesine göre feyiz verirler. Farklılıkları bizim alıcılığımıza bağlıdır, yoksa güneş aynı güneştir. İşte tevhidin gerçek anlamı budur. Yani zamana, mekâna ve halkın kapasitesine göre zuhur eden farklı peygamberleri aynı bilmek, yoksa Tanrı'yı tanımak, inanmakla ve sonraki zuhur eden yeni Tanrı eçileri reddetmek ve inanmamak gerçek tevhit olabilir mi?

Doğadan dikkate değer bir örnek, ay örneğidir; bilindiği gibi 28 gün içinde ayın şekli bize göre her gece farklılık gösterir. Ayın birinci gecesi ince hilal ve 14 gün dolunaydır. Sürekli farklılık arz eden ayda, haddizatında bir farklılık ve değişiklik meydana gelmemektedir, yani bu farklılık ayda değil bizim gözümüzdedir. İlahi peygamberlerde de fark olmamakla birlikte bizim için ilk veya son şeklinde belirlenir!

Bütün dinlerde dogmatik inançlardan bir tanesi “son peygamberlik” inancıdır. Bu inancın neden dogma olduğunu bir inceleyelim. Dogma; körü körüne araştırma sonucundan oluşmayan taklidi bir özellik arz eder. Bütün dinlerde son peygamberlik inancı olduğundan, sonraki zuhuru reddederek imandan mahrum kalmışlardır. Elleri kendi kitaplardan manasını kavrayamadıkları sağlam olmayan bazı ayetlere isnat ederek Tanrı'nın sınırsız ve sonsuz rahmetinin son bulduğunu ısrarla ve taassupla bağlanmaktadırlar. Dini, kitabı ve peygamberi kesinlikle son olduğunu, başka bir din, kitap ve peygamberin gelmeyeceğini tereddütsüz inanan bir zattan sorarsanız “bu hususta kutsal kitaptan araştırman var mı? Bu hususta tetkik ederek mi bu sonuca vardın?” çoğunlukla “Hayır” cevabını almaktayız! Bu kesin iddianın doğruluğu nereden geliyor acaba? Bakınız halk arasındaki yayılan bu inanç din adamların telkini ve anlayışından oluşur. Çoğunluk insanlar bizzat kendileri bu hususu araştırmamışlar. Nedeni ise, kendi kendine kitabı araştırsaydılar; Tanrı'nın daima insanların terbiyesi için peygamber göndermiş ve göndereceğini görürlerdi. Mü'mininün 44 “ardı ardına peygamberler gönderdik” با گ فتدر قرآن خدا عقل کل سنت ما بود ارسال رسل سنت الله را در پی تعطیل نیست

“ Tanrı, Kur'an'da külli akılla söyledi Bizim sünnetimiz peygamber gönderme idi Allah'ın sünnetinde tatil yok (Peygamber göndermektedir).

Geçmiş din mensupların neredeyse hepsi, İslamiyet'i kabul etmeyişi sebebi işte son peygamberliğe olan inançlarıdır! Halk Ozanı Aşık Dursun Dede'nin deyişine göre “Hak bulunur arayana!” Kuşkusuz son peygamberliği inanan biri Kutsal kitapta insaf gözüyle aradığı zaman gerçeği bulur, yani sürekli olarak Tanrı peygamberlerin geleceğini anlar.

İlk O'dur Son da O'dur,

Çok zarif ve hassas bir nokta üzerinde düşünelim; Tanrı ve Tanı'ya ait her şey sonsuzluk kavramı içindedir. Tanrı için, bizim anladığımız zaman, kavramı söz konusu değildir. Bakınız nasıl ki; gün, hafta, ay ve yıl kavramı bizim için geçerli olmasına rağmen güneşte muteber değilse, aynı şekilde ilk ve son bize göredir, Tanrı katında bu kavramların bir anlamı yoktur. Tanrı mazharların de ilki ve sonu birdir, yani peygamberlerin gerçekleri aynı olup ilki de, sonu da aynıdır. Bunun kanıtı Kur'an'da olduğu gibi Tevrat ve İncil'in açık ayetleridir: Tevrat- İşaya, bab 48, ayet 12 “ Ey Yakup ve çağırдыңın İsrail, beni dinle ilk de benim, son da benim.” ve İncil - Yuhanna vahyi bab 22, ayet 13 “Alfa ve omega, birinci ve sonuncu, başlangıç ve son benim”. Bu ayetlerin hakiki manasını kavrayamadıklarından her ümmetin kendi peygamberini son kabul etmek suretiyle sonraki ilahi elçilerin irfanından mahrum kalmışlardır. Hz. Ali'den rivayet edilen bir buyruğu internetten aradığımız zaman onlarca kaynak buluruz. Arapça olan söz budur “الاخاتم” اسد قبل لما وال فاتح سبق لما” İslamiyet'in geçmişi hatmetmiş (sonuncusudur) ve geleceği açmış anlamında çok önemli bir gerçeği dile getirmiştir Hz. Ali. Bu hadisi destekleyen Bakara 142 şöyle buyurmuş “وسطاً امه جعلناك م her ne kadar “vasat” itidal olarak tercüme edilmişse de maksat anılan hadise uymaktadır. Allah “sizi (son değil) ortada bir ümmet olarak karar kıldı”

Görünüşte güneş için doğuşu ve batışı var, yeryüzüne yakınlığı ve uzaklığı var. Fakat güneş aynı güneş ve bu farklılıkları bize göredir. İlahi zuhurlarda da ilk zuhur ve son zuhur aynıdır. Her peygamberler hem ilktir ve hem son peygamberdir.

Anlaşılması için dikkat istiyen bir örnek daha görelim; bir baba evlada göre ilktir, fakat bu evlat kendi babasına göre sondur. Bu örnek yukarıdaki buyruğa uygundur, yani bir peygamber veya din kendinden öncelerine göre son olabildiği gibi, sonrakilere göre ilk olabilmektedir. Konu ile ilgili bir hadiste “ İlk Muhammed'dir, ortada da Muhammed'dir ve son da Muhammed'dir” diye buyurmuşlar.

İlahi Mazharları (elçileri) veya Tanrı'nın kelimeleri ultra viyolası gibidirler. Tanrı kendisi sonsuz (infinity) olduğuna göre O'ndan yansıyan ışınları da O'ndan ayrılmaz ve sonsuz olmalıdır. Böylece Tanrı'nın ayrılmaz tecelliyatı olan peygamberler de sonsuzdur. Işınızsız güneş nasıl tasavvur edilmiyorsa, peygambersiz Tanrı de düşünülemez ve son peygamberlik de mümkün değildir!

Bilindiği gibi Rabbani sıfatlar Allah'tan ayrılmaz, örneğin Tanrı'nın Basir, Alim, Rahman ve Rahimdir diyoruz, yani bu sıfatlar ilki olmayan bir ilkten ve sonu olmayan bir sona kadar Tanrı ile

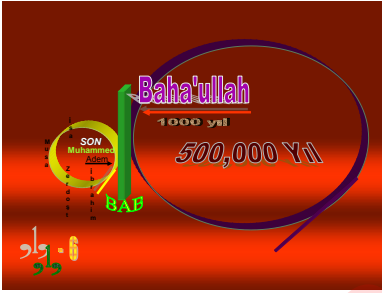
birliktedir. Ezeli ve ebedi olarak sıfatları O'nunla birlikte olmalıdır ve hiçbir zaman 'ondan ayrılmaz! Ayrıldığı an, Tanrı o sıfattan yoksundur demektir ve bu da Allah'ın şanı değildir. En önemi Tanrı'nın sıfatı Rablik (terbiye etmek) sıfatıdır. Rablik sıfattır, mürebbi ise rablik yapan isimdir. Allah'ın mürebbilik ancak elçileri vasıtasıyla yapılmaktadır. Allah'ın sıfatları O'ndan ayrılmadığına göre, peygamberlikte kesinti ve tatil söz konusu olamaz. Tanrı'nın eğitimi ve mürebbilik özelliği elçilerin gönderilmesiyle olur, son peygamberlik iddiası, sonu olmayan bu sıfatı son bulunduğu anlamındadır. Tanrı'yı inanan, Elçilerin gönderilmesini de inanan kimsedir.

گفت در قرآن خدا با عقل کل سنت ما بود ارسال رسل سنته الله را در پی تعطیل نیست...

Yukardaki şiir Isra 77 ayetini vurguluyor

Peygamberlik Halkası

Yaradılış ve insanlık tarihinde Hz. Âdem'le başladığı temsilen rivayet ediliyor. Peygamberler silsilesinde Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar bir halka teşkil etmiştir. Başlangıcı Hz. Âdem ve sonuncusu Hz. Muhammed olarak kabul ettiğimiz takdirde, yeni bir halkayı Hz. Baha'ullah başlamıştır ve Hz. Bab da iki halkayı birleştiren bir zuhurdur. İncil'de Hz. Baha'ullah'ı dünyanın Reis'i olarak gelecektir diye vaadi vardır. Şeyh Amed- Ahsâî Hz. Bab'ın zuhuruna müjdeleyen nuranî bir evliya bir eserinde "vav, واو" (ve- elif- ve) dan bahsetmiş.. İşte vav'da iki "ve" ve bir "Elif" var. "Ve" abced harfiyle 6 rakamını "elif" ise biri temsil eder. Birinci "Ve" Adem'den Muhammed'e kadar olan 6 gün, yani 6000 yıllık bir süredir ve "Elif ise Hz. Mehdi veya Hz. Bab'ı temsil ediyor ve ikinci "Ve" Reis diye isimlendirdiği Hz. Baha'ullah demek istiyor (سال تذکی سر - Ters çevirmenin "VAV" sırrı, Reis'in bir remzidir). Böylece peygamberlerin silsilesini iki halkadan ibaret olduğunu kehanet bulunur

Dinlerin Gerçeği Salt Değil Nispidir

Dinlerin de bilim gibi gelişmesi tedricidir. Bilimsel inkişaf lar zamana göre ilerliyor, yani bu günkü bilim dünden ve yarınki bilim bu günden daha ileridir. Bilim ve din birlikte yükseliyor. Ruhani medeniyetler insan âleminin yapısına uygun gelişmiştir, ruhani ve medeni kanunlar ikisi de İnsanların kapasitesine, ihtiyaçlarına ve ilişkilere göre tanzim ediliyor. Bu üç faktörün zamanla geliştiğini kabul edilirse, zamana göre kanunların değişimi gayet doğaldır, bunun kanıtı 124000 peygamberin gelişidir. İnsan âleminin gelişimi durmadıkça, bu değişim de olmalıdır.

Dinler insan kapasitesinden çok üstünse, âdemoğ lu dini kavrayamaz ve dolayısıyla kabul etmek zorunda değildir. Dinler insan kapasitesinden daha düşükse, insan onu benimsemez! Öyleyse dinlerin insan kapasitesine, ihtiyacına ve aralardaki ilişkilere göre uygun gelmelidir.

Kur'an'da bir ayetin altı defa 5 ayrı sürede tekrarlanması, tabiidir ki inananlar daha iyi anlasınlar diye vurgulanmıştır! Bunlar: Bakar233, Bakara 286, A'raf 41, En'am 152, Müminun 62, Talak 7 "Allah, kimseye kapasitesinin üstünde yük yüklemez."

Kapasite; Alabilece k bir kaba benzer. Her devirde Tanrı'nın Rahmet yağmuru, kabın hacmine göre şekil alır. Dinlerin esas ı bir olmasına rağmen, zaman ve mekana insan kapasitesinin gelişmesiyle farklılık arz etmektedir. Çeşitli peygamberlerin zuhurat ı bundan dolayıdır.

Ehl-i Kitap

Kur'an'da 20 yerden fazla "Ehl-i Kitap" sözcüğü geçer. Bir anlamda Yahudi ve Hıristiyan halkları ve özellikle onların din adamları kast edilmiştir. Bu ayetler bize, kitabı kabul etmek, Tanrı ve peygamberini tanımak ve iman etmek kâfi olmadığı vurgular. Basiret gözü açık ve Hakkı

yeni elbiselerdeki Tanrı zuhurunu tanımak esastır. Ufuklara değil (Musa ufku, İsa ufku) güneşe aşık olmak gerekir, hangi ufuktan doğarsa doğsun!

Yahud ve Hıristiyan din ademleri ve o dönemdeki inananlar, görünürde hepsi mü'minler grubunda sayılıyorlardı, fakat hakka ve O'nun zuhurlara karşı geldiler, neden? Yeni Tanrı zuhurunu tanımadılar ve ne yazık ki tanımak da istemediler! Bu yaptıklarından dolayı aşağıdaki hitaplara muhatap oldular. Umarız bu yanlışlar tarihte tekerrür etmesin!

Al-i İmran 71 : “Ey Kitap Ehli! Niçin hakkı batıla karıştırıyor ve bile bile hakkı gizliyorsunuz?”

Al-i İmran 98 : “ Ey kitap ehli! Allah yaptıklarınızı görüp dururken, niçin Allah'ın ayetlerini inkâr ediyorsun?”

Al-i İmran 99: “Ey kitap ehli! Siz doğru olduğuna şahitken, niçin inananları - Allah'ın yolunu eğri göstermeğe yeltenerek- ondan çeviriyorsun? Allah işlediklerinizden gafil değildir”

Bu ayetlerde dışı mümin ve içi imanı olmayanlardan bahsedilir. Sadece okumak değil, üzerinde uzun uzun düşünmemiz gereken bir İlahi ayetini görelim,

وقالت الاعراب آمنا Hucurat 14 : “Ey Muhammed! Araplar (Bedeviler) “Amenna” (inandık) dediler, de ki; “inanmadınız ama İslam olduk deyin; inanç henüz gönüllerinize yerleşmedi; eğer Allah'a ve peygamberine itaat ederseniz, işlediklerinizden bir şey eksilmez, doğrusu Allah bağışlar, merhamet eder.”

İnsanların birçoğu, Tanrı'nın kendisinin ne dediğine bakmazlar, Tanrı adına konuşanların ne dediklerini bakarak inanırlar. Her asırdaki müminler; haber verilen bir zuhuru bekliyorlardı. Bu konuyu en iyi bilen ve anlayan geçmiş din alimleri idiler. Beklenen zuhur açığa çıkınca ilk itiraz ve muhalefet eden, ve beklenen ilahi zuhuru yalanlayan hatta ölüm fermanını imzalayanlar yine bazı ulema-i din olmuşlardır. İşte“Ya ehli Kitap” muhatabı, Yahudi ve Hıristiyan din alimleri idiler.

Ehli insaf için aşağıdaki ilahi sözlerin düşünmek için yeterlidir

“ Sen kendi içinde şuna iyice inan ki; Bu Cemâlden yüz çevirmiş olan bir kimse bundan önce gelen bütün Tanrı elçilerinden yüz çevirmiş ve ezelden ebede dek Tanrı'nın karşısından kibirlenmiş olur” Ahmed Levhi'nden (Hz.Baha'ullah)

“Sonrakine arka çevirmiş olanlar, evvelkine de inanmamışlar demektir. Sebeplerin Mâliki olan Kimsenin, doğru tarzda verdiği hüküm işte budur.” Hz.Baha'ullah

“İlahi feyiz ve Rabbani eğitim süreklidir. Bu yüce feyzin kesilmesi mümkün değildir. Bu Rahmani gösterişin bitmesi mümkün değildir. Hakikat güneşi daimi batışı mümkün değildir, yani bir daha doğmayacak batış, mümkün değildir.

Bu İlahi âleme ve gerçeklik güneşe, layık mıdır? Yani ebediyen batışta olsun ve varlık aleminin eğitimi, ondan alıkonulsun!

La Vallah! Güneşin varlığı ifade içindir. Nasıl olur da daimi batışta olup feyiz ondan kesilsin! Tam tersi, onun feyzi süreklidir, bu güneş her zaman parlamakta ve eserleri daima zahirdir

DİNDE REFORM!

Kanun koyan merci, kanunda değişim yapma yetkisi vardır. Dinde değişim Tanrı mazharların gelişyle her devirde ancak olabilir.

Kur'an'ın çağa göre din adamları ve din reisleri tarafından yorumlanması caizse, bu cevaz Yahudi ve Hıristiyan ve hatta diğer geçmiş dinlerde de caiz olması gerekir. O zaman bir tek din yeterli olması icabederdi, yani; her din kendini çağa göre geliştirirdi ve yeni bir dinin gelmesi gerekmezdi! Çünkü her din kendini ebedi olarak inanmaktadır!

Kelime

Yunanca “Logos” nutuk demektir. Logos hem söz söylemek hem de düşünmek anlamındadır. Sonra bu kelimeyi “verb” denildi ve Arapçada karşılığı “kelime “ olarak çevrildi. İşte düşünce ve konuşma aynı şeydir, birisi içe ve diğeri dışa yöneliktir.

İlahiyatta Hak nihandır, gayıptır, batındır ve halk ise görünürdür, şuhuttur ve zahirdir. Böylece Hak ile halk arasındaki vasıta ve tecelli; hem görünür, hem görünmez, hem peyda hem de napeyda, hem zahir hem de batın olması icap eder. Bu yüzden Hak ve halk arasındaki elçilere “ O zahirdir, O batındır, O evveldir ve O ahirdir (Son)” denmiştir. Yani Elçilerin bir yönü dışa (zahir), bir yönü de içe (batın) yöneliktir. Onun için bir konuda konuştuğumuz zaman, bu konuşmamız düşüncemizin dışa vurmasıdır. Fikir ve düşünce ifade edilmiyorsa bizde gizli kalır, ne zaman ifade edilirse görünür hale gelir ve zahir olur. Tanrı makule (akıl ile idrak edilebilen) ve elçiler ise mahsuse (duyularımızla hissedilebilen) bir gerçektir. Onun için görünmeyen ve idrak edilmeyen Tanrı, elçiler şeklinde görünür hale zuhur eder, nasıl ki mananın görünmesi için kelime şeklinde ortaya çıkması gerekirse, Gayp âlemi olan Tanrı'nın kelime şeklinde her zaman elçilerin zuhuruyla görünmektedir.

Gerçek Güneş İlahi Kelimedir:

Doğamızın yaşamı güneşe bağlıdır. Güneş olmasaydı yaşam da olmazdı. Güneş hayat kaynağı olmasına rağmen, aynı zamanda kendisi bizzat helak edicidir. İnsanda vücut harareti genellikle 36 -37 derecedir. Bu temperatör 5 dereceyi aşarsa insanoğlu ölür.

Nasıl ki güneş yaşam kaynağı ise gerçeklik güneşi de İlahi kelimedir. Kelime veya ilahi mazharlar güneşin ışınları gibidirler. Ultraviole dediğimiz güneş ışınların bir ucu 15 Milyon derecede ve öbür ucu ise beden ısısına uygun olarak yansır. İlahi peygamber de ultraviole gibi Hak ile halk arasında vasitadılar. Nasıl ki güneş var olduğu müddetçe ışınları ondan ayrılmaz, aynı şekilde Tanrı var olduğu müddetçe O'nu temsil eden peygamberler de mevcut olmalı. Tanrının sonsuzluğu söz konusu ise O'nun mazharları da sonsuzdur. Işınsız güneş olmuyorsa, peygambersiz Tanrı da düşünülemez. Hz. Abdu'l Baha Sefer name'de buyuruyorlar: “ Güneşi inana, güneşin ışınlarını inkâr etmek hiç mümkün müdür? Her kes güneşin ışınlarını inkâr ederse güneşi de inkâr etmiş olur! İlahi kutsal mazharları gerçeklik güneşinden yansıyan ışınlarıdır...”

Tanrı'yı da güneşe benzetebiliriz, fakat Tanrı'nın zatı “gayıptır, Yücedir ve idrak edilmez”dir. O'nun ışınları olarak bilinen elçiler O'ndan bir nişanedir. Nasıl ki güneşin ayrılmaz ışınları varsa, Tanrı'dan da ayrılmaz özelliği O'ndan tecelli eden elçileridir. Tanrı'nın sürekli olarak feyiz vermesi ve ayrılmaz ışınları olan peygamberlerin tecelliyatı hakkında bazı ayetleri inceleyelim:

Nisa- 164; “Biz sana(Muhammed) vahyettiğimiz gibi Nuha'a, ondan sonra peygamberlere İbrahim'e İsmail'e, İshak'a, Yakub'a, torunlarına, İsa'ya, Eyyub'a, Yunus'a Harun'a ve Süleyman'a da vahyettik”.

Müminun 44: “ Sonra ardı ardına peygamberler gönderdik”

Kutsal zuhurlar veya kelimeler gerçeklik güneşi gibidir. Tabiidir ki; yaşam nasıl güneşe bağlı ise İlahi kelime de ruhani yaşamda gereklidir. Güneş olmadığı zaman maddi hayatımızın bir anlamı kalmaz, aynı şekilde İlahi kelime yani ruhani eğitim da olmazsa ruhani ve imani yaşam da olamaz!

Son peygamberlik inancı, Tanrı'nın ayrılmaz ve tükenmez, kesilmez lütuf ve keremine, tarihin ilerlemesine ve insanlığın gelişmesine aykırılık arz etmektedir. Güneşin doğuşunda, feyzi her şeye eşittir, aynaya ve siyah taşa aynı derecede ışınlarını saçar, ancak aynada tecellisi başkadır. Onun için gönül aynasını temizleyip ilahi güneşin yansımalarına amade olmak gerekir. Ayrıca güneşin ayrı ayrı ufuklardan doğuşuna yönelik kalp aynasını güneşin doğuş yerine çevirmek suretiyle feyzini çekebilmek esastır. Netice olarak ruhani yaşamın şartı hangi ufuktan doğarsa

doğsun güneşe yönelmeliyiz! Yeni ufuklardan güneşin doğuşuna karşı gönlümüzün aynasını çevirmediğimiz takdirde, onun ışığından ve feyzinden mahrum kalmak anlamında değil mi?

“Güneşi inanan, güneşin ışınlarını inkar etmesi mümkün müdür? Öyleyse her kim güneşin ışınlarını inkar ederse, güneşi inkar etmiş olur! İlahi Kutsal Mazharları, gerçeklik güneşinin yansıyan ışınlarıdır.”

Hız. Abdu'l Baha'nın buyurduğu gibi, güneş ve ışın birbirine bağlıdır. Güneş olduğu zaman ışın da vardır. Yani güneş ışınısız olamaz. Aynı şekilde Rab da mürebbisiz (elçisiz) olamaz. Rab olursa mürebbi de olacaktır. Mürebbisiz veya elçisiz bırakmak Allah'ın şanı olmayıp imkânsızdır.

Yaradılışın gayesi Tanrı irfanıdır. İrfan da ancak onda tecelli eden zuhurunu (elçisine) tanımakla mümkün olur. Böylece Hakkın irfanı, 'onun kelimesini (Elçisini) tanımak ve kabulyledir. Kelime Tanrı tecellisidir, onu tanımak ve onunla bile olmak, yeni bir oluşum olan imani ruha doğuşu olur. Şöyle ki; bulunduğumuz asırdaki Tanrı tecelliyetini tanımadan, Tanrı'ya tanımak ve inanmak mümkün değildir ve hakiki tevhit de söz konusu olmaz.

Gayp ve Şuhut:

Daha önce bahsedildiği gibi insanda düşünce görünmez varlık ve konuşma ise bu görünmezliği görünür ve duyulur haline getirmektedir.

Tanrı için var olan mana ve gayp, halk için görünür hale gelmesi gerekir, böylece Tanrı elçileri şeklinde “kelime” olarak kendini göstermiştir. Burada kelime, mananın tecessümüdür. İlahiyatta kelime ve kelim Tanrı mazharı, zuhuru veya elçiler olarak tanımlanmıştır. Hız. Musa'nın lakabı “Kelimullah” yani Tanrı ile konuşandır. Bilindiği gibi, Tur dağında Allah ile görüşme istediğinde “Beni göremezsin” çağrısını duydu, fakat O'nunla konuştu. Yuhanna İncil'inde bap 1, ayet 1: “Kelime başlangıçta vardı ve kelime Allah nezdinde idi ve kelime Allah idi.”

Bu ayetin tasdiki Kur'an'da Nisa ve Al-i İmran'da mevcuttur: Al-i İmran 45 “Melekler demişti ki; Ey Meryem, Allah kendisinden bir kelime ile müjdeliyor. Adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir” Nisa 171 “Meryem oğlu İsa Mesih, sadece Allah'ın Resulü, O'nun Meryem'e attığı kelimesi ve O'ndan bir ruhtur.”.

İlahi elçilerin makamları kutsal kitaplarda kelime ile vasıflandırılmıştır. Yani, gaybolan, elimiz ulaşmayan yüce ve idrak edilmeyen Varlığın tecellisi ve görünür halidir ilahi mazharlar. “Kelime” ile vasıflandıran sadece Hız. İsa değildir. Tüm peygamberlerin özelliği kelime olmaktır. Kelime olmazsa manaya ulaşılması mümkün değildir. Tanrı batın ve mana ise O'nun bir da zahiri olmalıdır, bu zuhur “kelime” şeklindedir. Kur'an'da Rabbin kelimesinin sonsuzluğuna vurgulayan bir çok ayetlerden bir kaçını inceleyelim:

Kehf 109 :

“Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa ve - yedi misli deniz de yedekte bulunup yazılsa - yine de Allah'ın kelimeleri bitmezdi.”

Lukman 42:

“De ki: “Rabbimin Kelamını yazmak için denizler mürekkep olsa ve bir o kadarını da katsak, Rabbimin kelimeleri tükenmeden denizler tükenirdi”.

Rabbin kelimesinin yazılması için, dünya denizler, bir de yedi kat arttığı takdirde tükendiği buyuran Allah, böylece Tanrı kelimesi veya elçilerin bir sınırı olmadığını anlatan Kur'an, kelimeye sınır koymak ve tükendiğini söylenebilir mi? İlahi kitapların belirli ayetleriyle sınırlı olduğu malumumuzdur, her birisini bir şişe mürekkeple yazılması mümkünse, sınırsızlığı ve sonsuzluğun gereği olarak Ummu'l Kitap'tan (Gökte olan Ana kitap) çok kitapların inmesini beklememiz gerekmektedir.

Özetçe; Kutsal kitaplarda, özellikle Kur'an'da İsa'yı “kelime” olarak vasıflandırmıştır. İlahi elçilerin hepsi de, bu özelliğe sahiptirler. Kelimeden maksat mana olan ve görünmeyen Tanrı'nın

görünür şekli demektir. Ayrıca Ayetlerde kelimenin tükenmezliği, denizler ve ağaçlar örneğiyle, elçilerin son olamayacağını bizlere öğretiyor.

Semavi Gıda (Maide)

Yaşamak için uygun bir şekilde enerji gereksinimi vardır. Yani fiziksel yaşam için insanların beslenmesi şarttır. Beslenme olmadan normal yaşam düşünülemez. Aynı şekilde ruhani yaşamak için de ruhani beslenme gerekir. Ruhani veya semavi beslenme veya gıda, Tanrı sözü (kelime, kelim) veya ayetidir ve ayetleri zahir eden ve ortaya çıkaran ilahi elçileridir. Toplumun ruhani yaşaması için sürekli bu gıda semadan insanlara inmektedir. Bir an bile ilahi kelim inmezse ruhani yaşam da mümkün değildir. Kur'an'da 114 sureden bir tanesinin ismi besin veya gıda anlamında olan "Maide"dir. Bu surede meşhur رينا انزل مائده من السما "Ey Rabbimiz gökten bize gıda indir" ayeti bulunur. Bilindiği gibi besin maddeleri esas topraktan elde edilir, semada inen yağmur da yeryüzündeki denizlerin buharlaşmasıyla yükselir ve soğuğa maruz kaldığı zaman ağırlaşır yukarı çıkan buhar su damları halinde tekrar yeryüzüne iner. Fiziksel besin, yerden temin edilir fakat ruhani ve manevi gıda ise ilahi kattan inmektedir. Burada semadan maksat sonsuzluğa ve yüceliğe temsildir, böylece رينا انزل مائده من السما "Ey Rabbimiz gökten bize gıda indir" buyruğun hikmeti budur. Yeri gelmişken Maide suresinde ayet 64'te Yahudilerin Musa'dan sonra bir peygamber gelmeyeceği iddiasını açıklayan çarpıcı ayeti birlikte inceleyelim:

"Yahudiler dediler ki; Allah'ın eli artık bağlıdır (Peygamber göndermeyecektir) elleri bağlı olsun ve bu söylediklerinden onlara lanet olsun Allah'ın eli her zaman açıktır (peygamber gönderir)". Siz her hangi bir Kur'an'ının ilk sayfasını incellersiniz bu Kur'an'ın ayetini başta ilave edildiğini göreceksiniz. لايمسه الا المطهرون "Doğrusu bu kitap sadece arınmış olanlar dokunabilecekler" anlamındadır. Onun için Müslümanların bazıları abdest almadan Kur'an'ı açmazlar hatta ellemezler. Tabiidir bu amel saygı açısından çok güzeldir, fakat başka bir hikmet ve anlamı da budur ki; Kur'an'ı ele alırken ve okurken kalp ve ruh temizliğini şart koşuyorlar. Yani temiz ruh ve akılla örneğin bu ayeti okuyan birisi, ayetin maksadını anlar ve Yahudilerin Allah'ın lanetiyle karşılık bulan bu söz ve iddiayı bizzat kendisi tekrarlamaz ve iddia etmez!

Yer ve gökten söz ederken Secde suresi ayet 4'ü görelim: "Semadan yere Emri tedbir edecek (İlahi gökten yeryüzüne Tanrı dini), sonra saydığınız bin yıl olan bir günde tekrar (bu din) O'na yükselecektir". (Urucetmek bir anlamda kıyamet anlamına da gelir). İslamiyet'in yapılanması (tedbiri) 260 yıl sürmüş ve Hz. Bab'ın zuhur tarihi 1260 Hicridir (1844 Miladi). İslamiyet'in kıyameti 1000 yıl olduğunu belirten başka ayetler de vardır, örneğin ولون متى هذا الوعد ي قو

Semavi gıda, Tanrı kelim veya ayetleridir, yağmur gibi insanlık alemin beslenmesi için sürekli aralıklarla yağmaktadır. Bu yağmur son yağıştır, bundan böyle artık yağmur yağmaz dediğimiz eğer doğru ise bu peygamberler (Musa, İsa ve Muhammed) sondur iddiamız da doğru olabilir! Bu iddia Yahudilerin iddiası idi ve Musa'dan sonra ard arda gelen peygamberin imanından mahrum kaldılar. Allah'a inanırlar, fakat O'nun elçilere inanmazlar. Bu davranış Tanrı indinde makbul mu acaba? Düşündürücü önemli bir olaydır!

Lika'ullah (Tanrı ile Görüşme)

Halk arasında, son peygamberliğin karşıtı sayılan "Lika'ullah", çoğunlukla ya az duyulmuş veya gerçek manası üzerinde az bilinen bir kavramdır. Şimdi Bu kelime üzerinde bir az düşünelim, Aşağıdaki soruları kendi kendimize yanıtlayalım:

- Acaba Lika'ullah kelimesini duymuş muyuz?
- Kur'an'daki bu hususta ayetleri var mıdır?
- Kur'an'da 20 yerde, örneğin En'am 31, Ankebut 22 geçtiğini hiç rastladınız mı?
- Tanrı ile kavuşma ve görüşmenin anlamı nedir?
- Tanrı ile kavuşma mümkün mü?
- Tanrı ile kavuşma olanaksız olduğunu gösteren ayetler nedir?
- İkan (Kıyametin anlamı ve kavuşmanın sırrı?)

İncil; Yuhanna Vahiy, bap 22, ayet 4 "Ve onun didarını görecekler ve artık gece olmayacaktır..."

Lika kelime anlamıyla mülakat demektir. Lika'ullah Tanrı ile görüşme, yüz yüze gelmek anlamındadır. Tanrı'yı görmek açık ifade edilen ilahi ayetlere göre olanak dışıdır, "La yodrik'l absar" ayeti bunun delilidir. La yok, yodrik idrak edemez, absar veya ebsar beserin çoğuludur gözler demektir. Birçok ayetlerde Tanrı madde olmadığından gözlerin O'nu görmekten acizdir, denmiştir. Tanrı'nın varlığı tabiidir ki; akılla ispat edilir, fakat O'nun zatı idrakten münezzehtir. O'nun hakikatini kimse anlamamıştır ta ki; tarif edebilsin, kaldı ki O'nunla mülakata kalkışsın! Ancak Tanrı'nın tecelliyatı veya zuhuru olan elçileriyle mülakat mümkün olabilir. Tanrı'nın buyruğu "Tanrı'nın tevhidi ve imanı, ancak O'nun zuhuratına (elçilerine) olan imandır." Kapasitemizin üstünde olan Tanrı'yı ancak O'nun zuhurunda görmek mümkündür. Kur'an'da 20 yerden fazla "Lika'ullah"tan bahsederek vaat edilmiştir ve hatta, Tanrı görüşmeyi yalan sayanlar ve inkar edenler, kafir olup en büyük azaba ve sıkıntıya girecekler diye vurgulanmıştır.

En'am - 31 : "Allah'a kavuşmaya (Lika'ullah) yalanlayanlar doğrusu kaybedenlerdir ki; kıyamet saati onlara ansızın gelince ağırlıklarını arkalarına yüklenerek, "Dünyada işlediğimiz büyük kusurlardan ötürü yazıklar olsun bize" derler: Dikkat edin, yükledikleri şeyler ne kötüdür!"
Ankebut - 23: "Allah'ın ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar edenler, işte onlar Benim rahmetimden ümitlerini kesmiş olanlardır. İşte can yakıcı azap onlar içindir."

Ra'd - 2: "Emr'i yürüten, ayetleri uzun uzun açıklayan Allah'tır; ola ki Rabbinize kavuşacağınıza kesin olarak inanrsınız"

Yukardaki ayette Tanrı Emrinin (dininin) ve ayetlerin açıklanması hepsi Allah ile kavuşması veya mülakatı içindir!

Mevlana da Tanrı'nın likası, kavuşması ve görüşmesini ancak Tanrı mazharına olan kavuşmayı kast ediyor. Çünkü mesnevide, Hz. Muhammed'in kıyamını kıyamet olarak vasıflandırır. " Der Muhammed sed kıyamet bud nakd = Muhammed'de yüz kıyamet peşin olarak vardı!" ve Muhammed'le görüşmeyi Allah ile görüşme anlamında olduğunu defalarca vurgular. "Dide bina az lekaye Hak şevad = Hakkın likasından (görüşmesinden) göz görür olur". Bu görüşmeyi yani Mazhar-i İlahiyi görmeği ne kadar önem verdiği bu şiirlerinden anlaşılabilir:

Ne bunu ve ne de şunu isterim dedi
Hak didarını (görüşmeyi) isterim açık
Yedi deniz ateşten olsa eğer
Aşarım onları ben "lika" için

İncil - Yuhanna bab 44, ayet 22 "İsa çağırıp dedi: Bana iman eden, bana değil, ancak beni gönderene iman eder. Ve beni gören, beni gönderen görür. Bana her iman eden karanlıkta kalmasın diye, ben dünyaya nur olarak geldim.

Bahai İlahiyatı

Bilindiği gibi, Hıristiyanlıkta ilahiyat teslise, yani üç konsept üzerinde kurulmuştur; Peder (Allah), oğlu (Mesih) ve Ruhu'l Kudüs ve bunları birleştiriyorlar. İslamiyet'te de üç konu Tevhit, Nübüvvet ve Muad şeklinde mevcut, fakat Hıristiyanlığın tersine birbirinden ayrı olarak inanılmaktadır. Bahaî ilahiyatı İslam ilahiyatına benzer fakat insanlara yeni ve geniş ufuklar açmıştır. Bahai dininde bu inanç gene üç esas üzerinde kurulmuştur: Uluhiyet (Tanrı âlemi), Mazhariyet (Peygamberler veya Emir âlemi) ve ubudiyet (halk âlemi) . Uluhiyet aleminde tenzih var, yani Tanrı her isim ve sıfatlardan münezzehtir, o aleme kimsenin ulaşması mümkün değildir. Ancak gayıp, yüce, idrak edilmeyen ve görünmeyen Tanrı ubudiyet aleminde görünür hale gelmek için Mazhariyet aleminde kendini gösterir veya zahir olur. Halk için Tanrı'nın irfani ve görüşmesi için tek yol ve kanaldır. Yani Tanrı'yı tanımak ve irfanına ulaşmak için peygamberlerden başka bir yolu yoktur. (Ziyaretnemedeki buyruk.....)

Kıyamet kitabındaki leka'ullah hakkında yazıyı buraya getiriyim

Kapasita Sayfa 3: Hatem ve fatihi din bölümüne ilave edilsin

Dinlerde bozulma ister yorum veya anlayışta patoloji, ister uygulama ve icraatta defekt olmasaydı yeni bir peygamberin gelmesi gerekmezdi. Bir dinde ve dolayısıyla kitapta bozulma veya icraatta eksiklik olduysa, Tanrı kanunların değişmezlik kurallarına göre o dinin ve kitabın

değişmesi yerine düzeltilmesi gerekirdi. Hâlbuki “Her ümmetin bir eceli vardır” A’raf 32 ayetine göre her dinin mukadder olduğu bir süresi vardır. Bütün ilahi dinlerin bir doğuşu, gelişmesi ve yükselmesi, duraklanma devri, ihtiyarlık ve dinin sonu vardır. Bu değişmez kurala göre bir dinin sonu yeni bir dinin başlangıcıdır. Hz. Bab’ın buyurduğu gibi her yeni dinin, geçmiş veya eski dinin nedeni ve sonucudur. Örneğin bir çiçeğin içinde meyve saklıdır, zamanı gelince meyve kendini gösterir. Bahai dini de tüm geçmiş dinleri sonucudur, Onların buluş veya ergenlik dönemidir. Özü bir olmakla birlikte dinleri ve insan aleminin gelişme çağına ayak basma zamanıdır.

Müminun 44 “ثم ارسلنا رسلنا تترا”

Hız. Muhammed’den rivayet edilen bir buyrukta; “Bütün peygamberler benim” diyor başka bir buyrukta isim olarak Benim Adem, benim İbrahim, benim Musa benim İsa....” Diye söylüyorlar.

“Evvelena (ilk) Muhammed, o’setena (ortada) Muhammed, Ahirena (Son) Muhammed” hadisini duymadık diyenler İnternette orijinal Arapça kaynaklarını rahatlıkla bulabilirler. Bu iddianın anlamı ve kanıtı Kur’an’daki ayettir (Bakara -...) “Hiç bir Peygamber arasında fark yoktur”

Güneşin doğuşu ve batışı ve günleri, haftaları ve ayları ve yılları her ne kadar ayrı ayrı ise, fakat kendi âleminde güneş aynıdır, bu farklılıklar bize göredir. Hz. Baha’ullah İkan Kitabında “Peygamberler elbiseleri farklı tek vücuda benzerler” diye buyuruyorlar. Hz. Muhammed’in yukarıdaki “Evvelena Muhammed, o’setena Muhammed, Ahirena Muhammed” yani, ilk, orta ve son Muhammed’dir sırrın açığa çıkmıştır.

YEVİM (GÜN)

Slaytten Tanrı günü slayten

Gün aydınlığın sembolüdür. Gün gecenin olmayışı veya bitişidir. Gün karanlığı zıddıdır. Tanrı günü, Din gününün maliki, kıyamet günü ve benzeri terimler; her karanlığın ve her gecenin sonunda aydınlık, nur ve gün geleceğinin bir ifadesidir. Bu hareket her zaman ritmiktir ve Tanrı’nın kuralıdır. Sürekli gündüz olamayacağı gibi sürekli gece de olamaz, gündüzlerin sahibi olan peygamberler ve ilahi ışıklara her devrede insan âlemi ona muhtaçtır. Bu kapının kapanması mümkün değil ve düşünülemez.

Son peygamberliğe inanan, artık güneş doğmayacaktır ve ebedi olarak gece devam edecektir, şeklinde bir görüş sahibi olması gerekmez midir?

Son Kitap

Son kitap meselesi, son peygamberlikten ayrılmayan bir meseledir. Bu iki sakıncalı itikadın çocuğu ne yazık ki; “Dinimiz sondur” inancı çıkıyor! Kur’an’da açık ve net, bu kitap son kitaptır diye bir ayet bulmamız mümkün değildir. Ancak, dinin mükemmeliyetine istinat ederek; “Madam dinimiz tamamlanmışsa, demek artık başka bir kitaba da muhtaç değiliz” denilebilir.

Her hangi bir dinin mükemmeliyeti, ancak kendi dönemi için geçerlidir. Son kitabın anlamı sınırsız ve sonsuz tanrı kelamını sınır ve had koymak demektir.

Bu inanç, sınırsız sınırlandırmak ve sonsuzu sonlandırmak anlamındadır. İki ayet iki arı surede konuyu açıklar ve insani her yanlışlıktan korur, fakat basiret gözü açık olmak şartıyla!

Kehf 109 :

“Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa ve - yedi misli deniz de yedekte bulunup yazılsa - yine de Allah’ın kelimeleri bitmezdi.”

Lukman 42 :

“De ki: “Rabbimin Kelamını yazmak için denizler mürekkep olsa ve bir o kadarını da katsak, Rabbimin kelimeleri tükenmeden denizler tükenirdi”.

Kuşkusuz, Tanrı tarafından bir dönem için bir peygamber vasıtasıyla gelen bir kitap noksan olması ve tamam olmaması Tanrı adaletinden uzaktır. Tevrat ve İncil ile ilgili, bu görüşü destekleyen Kur’an’dan iki şahit görelim:

En'am 154 - "Sonra, biz Musa'ya kitabı, tamamen güzel biçimde, her şeyi tafsilatlı ve doğru yolu göstermek, aynı zamanda rahmet olmak için verdik. Ola ki; Rablerine kavuşacaklarına inanırlar."

(آت ینالان ج یا و)

Mezmur 119 ayet 44 "Şeriatını daima ve ebediyen tutacağım."

Mezmur 111 ayet 7-8: "Bütün vesayası sadıktır. Ebediyen ve daima sabittir."

Tevrat: Mezmur 19 ayet 7. S. 549 "Rabbin şeriatı kamildir; canı tazeler."

Yukardaki ayetlere göre ilahi Kitapların mukemeliyetinde bir kuşku yoktur. Eğer ilahi bir kitabın mukemelliyeti, başka bir kitabın inmemesini delil olsaydı, Tevrat'tan sonra İncil ve İncil'din sonra Kur'an Tanrı tarafından nazil olmaması gerekirdi ve hâlbuki her kitap Tanrı'nın bağıışı, hikmeti ve adaletine göre noksan ve natamam gelmesi söz konusu değildir. Aklımıza bir soru gelebilir ki; "Tevrat ve İncil bozulduğu için ayrı yeni bir kitabın inmesi takdir olmuştur". Bu soruya karşın başka bir soru ortaya çıkar. (Tahrif; ayetlerde, mana ve anlayışın bozulması olarak kabul edilmiştir. Gelelim halkın anlayışını göre, yani İlahi kitaplarda bozulmayı kabul edelim) Allah'ın kendi hidayet ve nur olan kitabını düzeltilmesi ve yeniden indirilmesi gücü yok mudur? Nurdur, hidayettir ve tamamdır dememiş mi idi?

Konu ile alakalı olduğu için, İslam ile ilgili bir inceleme yapalım:

İslam'ın genel anlamı; Tanrı Emri'ne teslim olup itaat etmektir. Hangi asırda yaşıyorsak, o asrın İlahi zuhuru teslim olmak demektir. Bilindiği gibi, İslam ve teslimiyet kalu bela'dan başlamıştır. Yani Allah'ın insan ruhlara hitaben "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" demesiyle insan ruhları O'na "Belâ" demesiyle teslim olmuştur. Böylece; Her devirde, İnsanların yeni zuhur eden ilahi peygamberlere "Belâ- Evet" demekle, yani yeni zuhurlara imanla, teslim olmuştur demektir. Aşağıda birkaç örnekle konu açıklanır umarız:

Mâide - 111, sayfa 125

"Havarilere, "Bana ve peygamberime inanın" diye bildirmiştim, "inandık" bizim Müslim ler olduğumuza şahit ol"

Al-i İmran suresi, ayet 52:

"Havarileri, şöyle dediler " biz Allah'ın yardımcılarınız. Allah'a inandık, Müslüman olduğumuza şahit ol!"

Yunus suresi, ayet 84

Al-i İmran Suresi, Ayet 67:

Musa "Ey milletim" dedi. Eğer siz Allah'a iman ettiyseniz ve O'na güvenirsiniz; siz Müslümanlardansınız!

İbrahim ne Yahudi ne de Hıristiyan idi, ama Hakk'a yönelmiş bir Müslim'di.

Böylece bu ayetlere istinaden ; "İslam" sadece Hz. Muhammed'in dini değil, geçmiş tüm dinleri adı veya sıfatıdır.

Mü'min 34:

"And olsun ki, Yusuf da, daha önce, size belgelerle gelmişti. Size getirdiği şeylerden şüphelenip durmuştunuz. Sonunda Yusuf ölünce Allah O'nun ardından hiçbir peygamber göndermeyecek demiştiniz! Allah aşırı şüpheciye işte böyle saptırır."

Maide 64:

Yahudiler, "Allah'ın eli bağlıdır (peygamber göndermez) dediler; dediklerinden ötürü elleri bağlansın, lanet olsun. Hayır O'nun iki eli de açıktır (peygamber gönderir)."

Tanrı'nın Gelişi ve Tanrı ile Görüşme

Bu koyuya girmeden önce Bahaî dininde Tanrı inancını görelim. Bahaî ilahiyatında daha önce hiç bir dinin Allah'ın tenzihi hakkında bu kadar ciddi ve kesin görüş beyan edilmemiştir.

Kimseye Tanrı zatıyla görüşme ve onunla buluşma izni verilmemiştir. O'nun zatını anlamamız mümkün olmadığı için her isim ve vasıflardan da münezzehtir Bahaî ilahiyatında 3 merteye kabul ediliyor. 1- Uluhiyet (Hak âlemi) 2- Mazhariyet Emir alemi- Elçilerin makamı) 3- Ubudiyet (Halk alemi - Kulluk alemi).

Bu üç âlemin ekseni Mazhariyet âlemidir, çünkü Hakkın tecelliyat bu makamda tezahür eder veya Hak'tan halka geçiş kanalı ve vasıtasıdır. İlahi peygamberler her ne kadar Allah'ın tecelliyatına mazhar olurlarsa olsun, gene hiç birisi o aleme giremezler. O zaman yukarıdaki başlığından maksat Tanrı zatı ise, bu mümkün değil, eğer Tanrı'dan maksat Tanrı tecelliyatı ise, yani İlahi elçiler ise bu doğrudur ve olanak vardır. Tanrı ile Tanrı peygamberler arasındaki farkı ayrı bir tartışma konusudur.

Bütün kutsal kitaplarda inananların inancının tersine çeşitli misallerle Tanrı rahmetinin sonsuz olduğunu vurgulanmıştır. Ayrıca gelecek zuhurat için söz verilmiştir (Al-i İmran 82 ve Ahzap 8) . Dahası bütün ümmetlere büyük bir olayı, büyük bir günü müjde verilmişler, hatta O Tanrı Gününde (Yevmullah) Rabbin kendisi meleklerle geleceğini müjdelemişlerdir.

Tevrat-Mezmur (Zebur) 96 Ayet 13. (s.598):

“Çünkü O geliyor, çünkü yere hükmetmeye geliyor. Dünyaya adaletle ve kavimlere kendi hakikati ile hükmedecek.”

Tevrat-Mezmur 50, Ayet 3. (s.568):

“Allah'ımız geliyor ve susmuyor.”

Tevrat-İşaya, Bap, Ayet 2. (s.698):

“Rabbin izzeti ve Allah'ın Bahasını (haşmetini) görecekler.”

Tevrat-İşaya, 2 Ayet 2. (s.674):

“Ve son günlerde (Ahir zaman) vaki olacak ki, dağların başına Rab evinin dağı pekiştirilecek ve tepelerden yukarı yükselecekler ve bütün milletler ona akacaktır... Ve milletler arasında hükmedecek ve çok kavimler hakkında karar verecek.”

İncil-Matta, Bap, 23 Ayet 39. (s.27):

“Rabbin ismiyle gelen mübarek olsun deyinceye kadar artık siz beni görmeyeceksiniz.”

İncil-Yuhanna'nın Vahyi, Bap 22 Ayet 3. (s.274):

“Ve artık hiç bir lanet olmayacak ve Allah'ın ve kuzunun tahtı onda olacak ve kulları kendisine hizmet edecekler ve onun didarını (likasını) görecekler. Ve artık gece olmayacak. Çünkü Rab, Allah onlara nur verecek ve ebedler ebedine saltanat sürecektir.”

Kar'an - En'am süresi Ayet 31

“Allah'a kavuşmayı (likasını) yalan sayanlar, gerçekten kaybetmişlerdir. Kıyamet saati ansızın onlara gelince günahlarını arkalarına yüklenirler.”

Burada lika'nın anlamını biraz inceleyelim. Lika kelime anlamıyla yüz, çehre, görüşme ve kavuşma anlamındadır. Yaratık olan insanların, bildiği gibi, Tanrı ile yüz yüze gelmeleri olanak dışıdır. Ancak, tecellisini İlahi Elçilerde görme şansımız olabilir. Hz. Baha'ullah bu hususta, İkan'da konuya ilahi bir güçle şöyle açıklık getiriyorlar:

“Her kim her zuhurda bu parlak ve erişilmez derecede yüce nurları ve ışık saçan güneşleri tanırlarsa, Tanrı ile yüz yüze gelmiş olur. Bu gibiler Tanrı durdukça duran ebedi hayat şehrinde sakin olurlar. Böyle bir lika bir kimseye ancak Tanrı nefsinin kendi Külli mazharında kıyam etmek olan kıyamette mümkün olur.”

Kur'an-Rad suresi, Ayet 2:

“Rabbimize kavuşacağınızı iyice bilirsiniz diye, Emri düzenler ve ayetleri bir bir açıklar.”

Kur'an- Kaf suresi, Ayet 46:

“Çağırıcının yakın bir yerden çağıracağı güne kulak ver. O gün, o haykırışı hakkıyla işitirler, şüphesiz ki biz, evet biz, diriltiriz, öldürürüz ve dönüş bizedir.”

Yukarıdaki ayette haykırış kelimesinin anlamını gene Diyanet İşleri Başkanlığı'nın onayı ile Tercüman'ın dağıtımını yaptığı Kur'an'da s. 521 ve 22 numaralı alt yazıda aynen okuyalım. “İkinci defa Sur'a üfürülüşten ve toprağın altında yatan ölülerin dirilip kalkacağından söz ediliyor ve anlamamızı kolaylaştırmak için bu üfürme bir haykırış şeklinde tasvir edilerek gizli bir benzetme yapılıyor.”

Birinci sur Hz. Bab'ın zuhuru ve ikinci sur, birinciye çok yakın olan Hz. Baha'ullah'ın nidasıdır. Darüs-selam'ın anlamı “Selamet yurdu” olmakla beraber, Bağdat'ın bir diğer adıdır. Bakınız Hz. Baha'ullah'ın emrini açıkladığı ve on bir yıl kaldıkları

En'am suresi Ayet 158:

“Onlar ancak kendilerine meleklerin gelmesini veya Rabbin gelmesini veya Rabbin bazı ayetlerinin gelmesini bekliyorlar. Rabbin bazı ayetlerinin geleceği gün, daha önce iman etmemiş veya imanında bir hayır kazanmamış hiç bir kişiye imanı yarar sağlamayacaktır.”

Kur'an-Mutaffufin suresi, Ayet 6:

“O gün ki insanlar kalkıp alemlerin Rabbinin huzurunda dururlar.”

Buradaki Rab (Ra ve Ba) ebced hesabıyla 2002- Ali Muhammed yani Hz. Bab'a denk gelmektedir.

Kur'an-Nebe suresi, Ayet 38:

“O gün ruh ve melekler saf saf dururlar, Rahman'ın izni olmadan kimse konuşmaz. Konuştuğu zaman da doğruyu söyleyecektir. İşte bu gerçek olan gündür.”

Fecir suresi Ayet 22:

“Rabbin gelip melekler saf saf dizildiği zaman.”

Hz. Muhammed'den sonra peygamberlerin geleceğini bildiren birçok ayet ve hadisten ancak iki ayeti şahit ve örnek olarak getirmekle yetineceğiz:

Kur'an-Araf suresi, Ayet 34:

“Her ümmetin son bulması için belirlenmiş bir vakti (Eceli) vardır, o gelince ne bir an geri kalırlar ne de ileri geçerler. Ey Ademoğulları! Size sizden ayetlerimizi bir bir açıklayıp anlatan resullerimiz gelecektir (Muhakkak), kim sakınır ve kendini düzeltirse, artık onlar için korku yoktur ve onlar üzülmeceklerdir.”

Son peygamberlik konusunda araştırmayı istemeyen ve daha doğrusu taassup içinde Tanrı feyzinin kesilmiş olduğunu ve elleri bağlı olan Tanrı'nın artık peygamber göndermeyeceğine inananlardan bazıları yukarıdaki ayettekileri veya konuyu kabul etmemek için ortaya bazı sorunlar atmaktadırlar. Örneğin dedikleri:

- Ümmetten maksat din değildir.
- Adem oğullarından maksat Müslümanlar değildir.
- Ayetteki mana, Peygamberler gelecek değil, gelmiş anlamındadır. Konuyu uzatmadan,

Kur'an'dan yardım alarak çözmeye çalışalım:

- Yunus suresinde “Her ümmetin bir Peygamberi var” buyurulmuştur. Yani ümmet, dini topluluktur ve millet ise sosyal topluluktur.
- Adem oğullarının muhatabının Müslümanlar olduğu kesindir. Çünkü aynı surenin 31. ayetinde yani anılan ayetimizin üç ayet yukarısında “Ey Adem oğulları, her mescitte güzel ve temiz elbisenizi giyiniz...” ayetin ilk mescidin Resulullah tarafından yapıldığı ve sadece Müslümanlara özgü ibadet yeri olduğu bilindiğine göre, ayetteki hitap Müslümanlara olup başkasına değildir.
- Arapça dilbilgisine bir nebze vakıf olan insaflı ve tarafsız olan kimseler anlar ve bilirler ki, bu ayette, bir kere “Yetiküm” değil “Yetiyenneküm”dür. Burada nun'ı tekit gelmiştir ve bu “nun” gelecekte kullanılıyor, kesinlikle mazi ve geçmiş zamanda kullanılmıyor. Daha önemlisi bu

ayetten gelen “imma” hiç bir zaman geçmişin başında gelip onu mastar yapamaz. Yani burada yetiyenneküm kelimesi geçmiş değil, gelecek zamandır. Bu ayette dikkate değer bir kelime daha var ki o da rüsül’ün anlamıdır, yani resul’un çoğuludur. Resulların geleceği haber verilmektedir. Mü’min suresi Ayet 15:

“Arş sahibi ve varlıkların en yücesi olan Allah, kavuşma gününü uyarmak için kullarından dilediğine emriyle Vahyi indirecektir.”

Bu ayette de iki noktayı işaret edelim:

1. Vahiy özelliği ve şerefi hangi kula nasip olursa O Tanrı Elçisidir. Hem de kitaplı peygamberlerden olacaktır.

2. “Yolka” bu ayette indirdi (geçmiş zaman) olmayıp, indirecek (gelecek zaman) anlamındadır. Bu konuyu kapatırken açıklamasında yarar gördüğümüz bir noktaya değinmek istiyoruz. Bu derlemede Tevrat ve İncil’den epeyce ayetler şahit olarak getirdik. Bazı okuyucularımızın akıllarında bu kitapların tahrif edildiği ve bozulmuş olduğu ve güvenilir olmadığı kuşkusu olabilir. Gücümüzün yettiği kadarıyla bu husustaki eserlerden yardım alarak konuyu incelemeye başlayalım.

Kur’an’da kamer suresi ayet Buyuruyor “المطهرون الا يمسسه لا” bu ayet nerdeyse her Kur’nın ilk safhasında yazılıdır, yani “temiz olmayan, bunu dokunamaz” Bu buyruğun gerçek manasını ruh ve kalp temizliği kastedilmiştir, yani ruh temizliği olmadan içindeki manayı zor anlarsınız, diyor. Hâlbuki birçoğu bu temizliği abdest almak olarak algılıyorlar. Doğaldır ki; hem temiz elle ve hem temiz kalpla Kutsal kitaba yaklaşmak gerekir. Temiz kalp her zaman Tanrı sırlarını anlamaya bir gereksinimdir. Hz. Baha’ullah İkan’da “ İlahi kelamın idrak edilmesi, Gönlün sefasına bağlıdır” diye buyuruyorlar.

Elest Bezmi

Yukarıda bahsi edilen Tanrı’ya olan teslimiyetin (İslam getirmek) evveliyatı ve hikmetini biraz daha açarak inceleyelim:

A’raf suresi 172 ayette (“Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” demiş ve buna kendilerini şahit tutmuştu. Onlar da “Evet şahidiz” demişlerdi)

Bu toplantıda insan ruhları Rabbine iman ve ikrarla evet “Bela” demişti, yani bir Ahd-u Misak söz konusu idi ve Tanrı o sözleşmeyi her devirde kendi gönderdiği Elçileriyle yeniledi ve insan ruhlarının “Bela” demeleriyle ikrarlarında vefadar olmasını istedi. Tabiidir ki; bu soru-cevap semboliktir. Maksat her devirde Tanrı tarafından zuhur eden İlahi mazharı, Tanrı’yı temsil ediyor ve O’nun kaymakamı ve temsilcisidir. Bir çok kaynaklarda; Tanrı zuhurlarını inanmak, Tanrı’yı inanmak ve O’nu inkar edenler de Tanrı’yı inkar etmiş ifadeler bulunur. Rab her şeyden münezze, gayip, ulaşılmaz ve idrak edilmez bir varlık olduğuna göre, Rabbi temsil eden İlahi mazharlara evet veya “bela” demekten başka bir çıkış yolu yoktur! Elest Bezmi her ilahi peygamber devrinde kurulur ve insanlar da bu divanda Rabbin temsilcisine evet veya bela demesiyle ikrar verir. İnsanlar bu nida ve daveti ya evet der ve iman eder veya hayır demeleriyle imandan mahrum kalır. İsrâ 115 “Bir peygamber göndermedikçe kimseyi azap etmeyiz” ayetinin hikmeti işte budur. Yahudiler, Hz. İsa zuhur etmeden önce Tanrı’nın kulları idiler. Ne zaman ki ; Hz. İsa zuhur edince ve onlar da iman etmedikleri zaman, imanları küfre ve itaatleri isyana dönüşmüştü. Aynı şekilde Hıristiyanlar da İsa’yı inandıkları ve gelecek olan Ahmed’i bekledikleri zamana kadar mümin idiler, Hz Muhammed’in zuhuruyla imanları küfre ve itaatleri isyana dönmüştür. İşte peygamberlerin zuhurunda iman etmeyenler için büyük azabın anlamı budur.

Yahudilerin ve Hıristiyanların son peygamberliğe inancı; Sonraki gelen Peygamberin peşinen reddi anlamına geldi. Sonluk, sınır ve haddi gösterir, Tanrı’nın sınırsız ve sonsuz olduğuna göre onun peygamberleri de sonsuz ve sınırsızdır.

Elçilere ve Dolayısıyla Allah’a Muhalefet

Tarih boyunca her ümmet, kendilerine gelen ilahi peygamberlere muhalefet ettiler ve tarihin tekerrürü onlara ders olmamıştır. Bir hadisata çok anlamlı bir gerçeği şöyle anlatılıyor: “Ne zaman ki; hak sancağı çekilirse, doğu ve batı halkı ona lanet ederler” اذا لعنها اهل الشرق والغرب رايبت الحق

Yukarıdaki hadisi destekleyen Kamer suresi ayet 6 “Çağırının, inkar edilecek bir çağrı ile çağırıldığı gün...” buyuruyor.

Bu karşı gelmeler hususunda kur’an’da birçok ayetler var, bir kaçını birlikte görelim: افكلما جاهكم رسولا (Bakara 87) “Tüm peygamberler, sizin nefsinizin hoşlanmadığı bir şey getirdikçe, büyüklük taslayarak, bir kısmını yalancı sayıp bir kısmını öldürdünüz.”

يا حسرت على العباد (Yasin 29) “Kullara yazıklar olsun! Kendilerine hangi peygamber gelse, onu alaya alıyorlardı.

Mümin 4 “Her ümmet, peygamberini cezalandırmaya azmetmişti. Hakkı batılla giydirmek için mücadile etmişlerdiç”

Hicr 11 “Onlara gelen her peygamberi alaya alıyorlardı”

Anbiya 2 “Rablerinden kendilerine gelen her “Zikri” (İlahi kitap) mutlaka gönülleri gaflet içinde eğlenerek dinlerler.

İlahi peygamber zuhur ettiğinde, halkın elinde bulunan taklide dayalı bozulmuş inanç ve adetlerini destekleseydi ve onlara yeni şeyler getirmeseydi, halk neye itiraz ederlerdi. Kuşkusuz her peygamberler yenilik getirdikleri için insanları yüz çevirmeleri, itiraz ve karşı gelmelerine neden olmuştur.

Taklitle dogmalaşmış fikirleri yüzünden, araştırma cihetinden uzak oldukları için hakikati bulamazlar. Tüm kutsal kitapta araştırmayı emrediyorlar

1. Tevrat- Süleyman meselleri bap 8, ayet 17 : “Beni sevenleri ben severim ve erken arayanlar beni bulur.”
2. İncil - Matta, bap7, ayet 7 : Dileyin, size verilecektir; arayın bulacaksınız; kapıyı çalın size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur ve kapıyı çalana açılır.”
3. Kur’an - Ankebut-69: “Her kimse bize doğru cehdederse biz, onu yollarımıza kılavuzlarız.”

Gerçeğe ulaşmak için talep ve çaba olmak üzere iki faktör gereklidir: Bunlar olmadıkça evham ve taklit şehrinde serserice dolaşmağa mahkûmuz! Hz. Baha’ullah’ın hayat verici ilahi sözü üzerinde derin düşünmek bir şanstır:

“Vakta ki; **TALEP ve ÇABA**, zevk, şevk, aşk, coşkunluk, incizap ve sevginin lambası gönülde yanar ve muhabbet meltemi Ahadiyet yönünden eser. İşte o zaman şek ve şüphe karanlığı dağılır, ilim ve yakîn ışığı bütün vücudu sarar. O anda Manevi Müjdecî, ruhani beşaretiyle Tanrı şehrinden nurani gerçek sabah gibi çıkagelip görünür, kalbi ve nefsi ve ruhu marifet sûr’u ile gaflet uykusundan uyandırır...O artık kendini yeni bir göz,yeni bir kulak ve taze bir yürek ve ruh sahibi görür.”

Tüm kutsal kitaplarda özellikle Kur’an’da araştırmayan, düşünmeyen veya akıl etmeyen insanlar ağır ve sert dille uyarılmışlar:

Yâ-Sin 30: “Kullara yazıklar olsun! Kendilerine hangi peygamber gelse, O’nu alaya alıyorlardı.”

Mü’min 5 : “Hemen her ümmet, kendi peygamberlerini yalanlamayı azmetmiş; Hakkı bātilla giydiren yok etmek için boşuna mücadele etmişlerdir. 6 Böylece inkarcıların **Cehennemlik** oldukları hakkındaki Rabb’in sözü gerçekleşti.”

Bakara 87 : “Size gelen bütün peygamber, nefislerinizin hoşlanmayacağı bir buyrukla geldiyse, büyüklük tasladınız. Öyle ki, bir kısmını yalanladınız, bir kısmını da öldürdünüz.”
Fâtır 4 S. (434) : “Ey Muhammed, Seni yalanlıyorlarsa bil ki Senden önce de nice peygamberler yalanlanmıştır.”

Sebe 43 (432) : “Ayetlerimizi onlara apaçık olarak okuduğumuz zaman “Bu adam sizi babalarınızın taptıklarından alıkoymaktan başka bir şey istemiyor” derlerdi. “Bu Kur’an düpedüz bir uydurmadan başka bir şey değildir” derlerdi.

Kur’an Câsiye 23

“Hevâ’sını ilah edinen ve Allah’ın onu bir ilimle saptırdığı (delalet), kulağını ve kalbini mühürlediği, gözüne perde çektiği kimseyi gördün mü ? Öyleyse Allah’tan başka kim onu hidayet eder.”

Mümin 44:

“Sonra birbiri peşinden peygamberlerimizi gönderdik. Her ümmete peygamberi geldikçe onu yalancı saydılar.”

Bakara - 18

“Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler bu yüzden doğru yola dönmezler.”

Bakara 7 ve 18

Nahl 108

Muhammed 23, 24

A’raf 179

Melek 23

Secde 9

Bakara 7-20

Vakia 85

Nahl 108

İhkak (43) 26

Muhammed -23

Meryem 42

Araf 179

Yunus 43

Yasin 9

Safat 175- 179

Isra 36

Casiye 23

Melek 22

En son Hz. Baha’ullah’tan da birkaç buyruğu görelim ve kalp lambamız aydınlansın:

“Ne zaman ki; ilahi meheng taşı ve Rabbani ölçü ortaya çıkmışsa, muvahhit ve müşrik birbirlerinden ayırt edildi.”

“Ey din adamları topluluğu! Ayetlerim indirildiği ve delillerim açıklandığında, sizi perdeler arkasında bulduk. Bu, gerçekten de, garip bir şeydir. İsmimle övünüyorsunuz, faka Rahman olan Rabbiniz deli ve burhan ile aranızda görüldüğü zaman Beni tanımadınız”

İkan’dan

Konumuzla ilgili olduğu için İkan Kitabından bir alıntıyı birlikte inceleyelim, çünkü Hz. Baha’ullah, İkan Kitabında geçmiş kutsal kitaplardaki problemleri çözmüştür, başka bir ifade ile çözülmemiş ruhani konuların anahtarıdır.

“Her ne zaman size nefsanî arzularınıza uymayan şeyle bir Tanrı elçisi geldiyse, kibirlenip inanmadınız; bir kısmını yalanlayıp bir kısmını öldürdünüz.” (Bakara-...)

Düşününüz: Halkın böyle davranmasındaki sebep ve saik ne idi? Zülcelâlin Celali'ni yansıtan bu Tanrı Elçilerine niçin böyle muameleler yapıyordu? Şurası muhakkak ki, o devirde halkın Hak'tan yön çevirmesine ve Hak'ka göz kapamasına sebep ne idi ise, şimdide halkın gafletine sebep odur. Eğer Tanrı'nın hüccetleri tam ve mükemmel değil idi de, halk bu yüzden itiraza kalkıştı dersek, bu açık bir küfür olur. Çünkü nasıl olurda, Tanrı halkı doğru yola kılavuzlamak için kendi kulları arasından birisini seçer de, ona kâfi ve yeterli hüccet vermez ve sonra halkı ona iman etmediler diye cezalandırır? Bu, bağışlayıcının feyzinden ve O'nun herkese açık rahmetinden uzaktır. Hayır, aksine, Varlık Sultanı'nın kerem ve inayeti, mazharları vasıtasıyla, dünyayı ve onun sakinlerini saragelmıştır. O'nun feyzinin kesildiği hiç bir an yoktur. Hiç bir lâhze yoktur ki, rahmet yağmurları O'nun inayet bulutundan yağmamış olsun. Şu halde, halkın bu gibi çirkin davranışları kibir ve gurur vadisinde yürüyen, uzaklık çöllerinde gezip dolaşan, kendi sanı ve kuruntularına uyan ve kendi din bilginlerinden işittiklerini gerçek sanan bir takım dar görüşlü kimselerin eseridir. Bu vasıfları haiz kimselerden beklenen davranış ancak Hak'ka arka çevirmek Hakikâte göz kapamaktır. Görür göz sahibi olanlara malumdur ki, insanlar Hakikât Güneşi Mazharı'nın her bir zuhuru sırasında kendi gözlerini, kulaklarını ve kalplerini her gördüklerinden, işittiklerinden ve duyduklarından temizlemiş olsalardı, elbette Tanrı Cemali'nden mahrum ve Kudsiyet doğuşlarının vuslat hariminden mahrum kalmazlardı. Ne çare ki, bu gibiler kendi din ulularından işitip öğrendiklerini Tanrı hüccetini tartmakta terazi diye kabul ettiklerinden ve Tanrı hüccetini kendi zayıf akıllarına uygun bulmadıklarından dünyada böyle tatsız işler vukua gelmektedir, Bütün tarih boyunca insanları ebedi kurtuluş denizinin kıyılarına varmaktan alakoyanlar, zamanın din bilginleri olmuştur. Halkı idare eden dizgin, bu sınıfın elinde bulunuyordu. Bu din uluları, ya başkanlık sevgisi veya bilgisizlik yüzünden halkı daima Hak'tan uzak tutmuşlardır. Peygamberlerin çağdaş din bilginleri tarafından verilen izin ve fetvalar ile şehitlik şerbetini içip yüce izzet ufkuna uçmuş olmaları bu iddiayı teyid eder.

Varlık Sultanları'na ve Maksut Cevherleri'ne zamanın hükümdarları ve asrın din bilginleri tarafından ne zulümler yapılmamıştır ki. Riyaset ve diyanet kürsüsünü işgal eyleyen bu kimseler, ebedi saadeti bu bir kaç günlük fani hayata feda etmişlerdir. Böylece, onların gözleri sevgilinin yüzünde parlayan nuru görememiş, kulakları Manevi Güvercinin tatlı ötüşlerini işitemiştir. İşte bundan dolayıdır ki, bütün semavi kitaplarda zamanın din bilginlerinden bahsedilmiştir. Ez cümle: "Ey kitap ehli! Niçin göz göre göre Tanrı'nın âyetlerini inkâr edersiniz."

"Ey kitap ehli! Ne için hak'ka bâtil elbisesi giydirirsiniz, neden hakikati bile bile gizlersiniz"

buyurulduğu gibi başka bir yerde de:

"Ey kitap ehli! İman edenleri niçin Tanrı yolundan çevirirsiniz? "

buyrulmuştur. Halkı doğru yoldan çeviren kitap ehlinin o zamandaki bilginler olduğu açık bir gerçektir. Nasıl ki, bu gibilerin isim ve hüviyetleri bütün kitaplarda yazılı olduğu gibi bir çok ayetlerden ve eserlerden anlaşılmaktadır. Eğer Tanrı gözüyle bakacak olursanız, bunun böyle olduğunu görürsünüz.

Şimdi, ilâhi iç gözünü Rabbanî bilgi ufuklarına dikip Tanrısal Zat'ın indirdiği eksiksiz sözleri bir parça düşününüz, ta ki, celâl perdesi arkasında gizli ve fazıl otağı içerisinde saklı kalan bütün ruhani hikmet sırları size açıklansın. Halkın bütün itirazları ve hüccet istekleri hep anlamamaktan ve bilmemekten ileri gelmiştir: Tanrı Cemalini yansıtanların gelecek zuhurun belirtilerine dair söylenen sözler, din bilginleri tarafından aslâ anlaşılmamış, özüne erişilmemiştir. Böyle olunca da, fesat bayrakları kaldırılmış, fitne sancakları dikilmiştir. Şurası bellidir ki: Ezelî Güvercinlerin ağzından çıkan sözlerin gerçek mânası ancak Ezelî zâtın zuhuruyla mazhar olanlara malûm ve açıktır. Manevî Güvercinlerin nağmelerini ancak ve ancak ölümsüz iller ehlinin kulakları işitir. Zulüm kıbtîsi, sıbtînin içtiği badeden hiç bir vakit içemez. Küfür Firavunu'nun, Musa'nın ak bilgi elinden aslâ haberi olamaz. Nasıl ki buyruluyor:

"O'nun tevilini Tanrı'dan ve ilimde rüsh sahibi olanlardan başka bir kimse bilemez."

Bununla beraber, halk, kitabın tevilini perdelilerden sorarak bilgiyi, Bilginin kaynağından almağı reddetmişlerdir.

Musa'nın devri bitip İsa'nın nurları ruh tanyerinden dünyayı aydınlatınca, Yahudiler bir ağızdan itiraz ettiler. Onlar: (Tevrat'ta geleceği bildirilen kimsenin Tevrat şeriatini terviç ve tekml etmesi gerekirdi. Halbuki kendi kendine Tanrı'nın Mesih'i adını veren bu Nâsıralı, Musa şeriatinin esas hükümlerinden bulunan boşama ve sebt hükümlerini iptal etmiştir), diyor ve: (Nerede gelecek zuhurun belirtileri) diye soruyorlardı. Nasıl ki, Yahudiler Tevrat'ta adı geçen Tanrı zuhurunu hâlâ bekler dururlar. Musa'dan sonra bunca kutsal Tanrı mazharları ve ezelî Nur doğuşları bu âlemde zâhir olduğu halde bu kavim kendi şeytanî kuruntularının kalın örtüsüne bürünmüş ve gerçekte ilgisi bulunmayan bir takım nefsanî kuşklara kapılmış olarak kendi elleriyle yonttukları putun kendi anlayışlarına uygun belirtilerle meydana çıkmasını gözlerler! İşte Allah onları günahlarından ötürü böyle yakalamış, onlardan iman ruhunu böyle almış, onları cehennemin dibinde böyle cezalandırmıştır. Bunun da biricik sebebi, gelecek zuhurun Tevrat'ta yazılı belirtilerini anlamaktan imtina göstermiş olmalarıdır. Bu millet, belirtilerden bahseden sözlerin hakikî mânalarını kavriyamadıklarından ve bu belirtiler görünüşte de vukua gelmemiş olduğundan, İsa'nın cemalini tanımaktan mahrum kaldılar ve Tanrı mülâkatına eremediler. Bu güne kadar da bekler dururlar. Bütün ümmetler ötedenberi bu gibi münasebetsiz bir takım uydurma düşüncelere saplanarak kutsallık pınarlarının tatlı akışlı temiz sularından içmek mutluluğuna erememişlerdir.

Kıyamet

Bahai inancında, kıyamet kavramının gerçek anlamı halk arasında mevcut olan bir süre efsnelerden farklıdır. Kıyamet ayağa kalmak, ölümlerin dirilişi veya ruhani bahar anlamındadır. Gerçek manası; Tanrı Emr'ından zuhur eden bir elçinin ayağa kalkmasıyla kıyamet vuku bulur. Yani her dinin sonunda, yeni gelen bir peygamber, geçmiş dinin kıyameti kopmuştur.

Kur'an'da kıyametle ilgili yüzlerce ayet vardır, bunlar incelendiğinde kıyametin tek bir olayın anlatımı olmadığı anlaşılıyor. Kıyamet kavramı, değişik olayların izahıdır. İnsanların ölümü bir çeşit kıyamettir, dünyanın sonu ve zevali de bir çeşit kıyamettir. Üzerinde durduğumuz ve Mevlana'nın vurguladığı kıyametin esas anlamını veren yeni ilahi bir zuhurun doğması gene bir çeşit kıyamettir.

Kıyamet, bir yorum ve anlayışa göre, 3 şekilde izah edilebilir:

Küçük kıyamet: Kıyamet bu anlamda bireyseldir. İnsanın ölümüyle beden ve ruh her birisi aslına rücû eder. Yani beden topraktan oluştuğu için toprağa döner, ruh ise maddeden olmadığı için yok olmaz, ruh âlemine yükselir.

Orta Kıyamet: Bu kıyamet şekli, İlahi dinler veya medeniyetlerin sonu ve zevali ve ondan sonra yeni ilahi medeniyetin doğuşudur. Bu sosyal ve toplumsal kıyamettir. Kıyamet gününü ve olayını ortaya koyan yeni bir elçidir, O'nun ayağa kalkmasıdır.

Büyük Kıyamet: Yeryüzünün var oluşunda nasıl ki bir başlangıcı varsa doğal olarak yok olması ve çözülmesi de söz konusudur. İşte büyük kıyamet olayında kuşkusuz bir gün bu dünyamız tahlil olacaktır (dağılacaktır).

Başka bir ifade ile kıyametin tarifinde; aşağıdaki sınıflandırma da kabul edilebilir:

1. Doğal kıyamet; dünyamız nasıl ki bir zaman oluşmuş ise tabiidir ki bir zaman sonra da dağılacaktır.
2. **Sosyal kıyamet; İlahi medeniyetlerin süresi dolduğu zaman ve tahlil olduğu vakit, yeni ilahi bir medeniyetin doğuşu geçmiş dinin kıyameti sayılmaktadır. Başka bir deyimle her yeni zuhur eden peygamber geçmiş dinin kıyameti olarak kabul edilmektedir. Mevlana da aynı görüştedir.**
3. Bireyin kıyameti (muad); İnsanın ölümü veya bedeninin tahliliyle ruhun kıyam etmesi de bir çeşit kıyamet sayılır.

246- Evliya zamanın İsrafilidirler Ölü Onlardan hayat ve şekil bulur

Ten kabrinde ölmüş canlar Onların nidasıyla kefinden kalkarlar

Bu avaz diğer avazlardan ayırdır diriltmek ancak Tanrı avazından olur

632- Ey sevgilim (Hz. Muhammed), her kim kıyameti senden sorarsa Kendini göster ve de ki; kıyamet benim (her ke guyed ku kıyamet ey senem - Hiş benma gu kıyamet ke menem)

962- Öyleyse Muhammed yüz peşin kıyametti (Pes Muhammed sed kıyamet bud nakd)
Ahmed'in dünyada ikinci doğuşu işte yüz kıyamet onda göründü
Ondan kıyameti sorunca kıyametten kıyamete ne kadardır?
(zadeye sanist Ahmed der cehan sed kıyamet bud u ende ayan
Zu kıyamet ra hemi porside end Ey kıyamet ta kıyamet rah çend?)

BU İLAHİ ZUHUR HAKKINDAKİ MÜJDELER

Ahmed Levhinden “Sen kendi içinde şunu iyice bil ki; bu Cemal’den yüz çevirmiş olan bir kimse bundan önce gelen bütün Tanrı elçilerden yüz çevirmiş ve ezelden ebede dek Tanrı’nın karşısında kibirlenmiş olur.”

Buraya kadar ehl-i insaf için son peygamberlik sorunun kısmen çözülmüş olduğunu ümit ederim. Bu son bölümde, tüm kutsal zuhurlarda ve kitaplarda Hz. Bab ve Hz. Baha’ullah hakkında verilen müjdelerini görelim.

Bilindiği gibi her önceki din sonraki dinin zuhuratı hakkında müjdeler vermiştir. Fakat Bahai dininin zuhuratı hakkında tüm ilahi dinler değişik isimler altında geleceğinden haber vermiştir. Sayısız müjde ve kehanetlerden, başka bir deyişle bu yüce Zuhur hakkındaki haber ve müjdeler Umman’ından ancak bir kaç damla, gücümüz kadar istekli susuzlara sunmaya çalışacağız:

Tevrat-Mezmur 52 Ayet 1. (s.568)

“Kadir olan Allah konuşuyor ve güneşin doğduğu yerden battığı yere kadar dünyayı çağırıyor. Güzelliğin kemali olan Sion’dan Allah parlıyor. Allah’ımız geliyor ve sunuyor.”

Tevrat-İşaya Bap 35 Ayet 1. (s.698):

“Çöl ve kurak yer mesrur olacak ve bozkır sevinecek ve nergis gibi çiçeklenecek. Bol bol çiçeklenecek ve sevinçle ve terennümle sevinecek. Cihanın izzeti, Kermil’in (Hayfa’da bulunan bir dağdır ki orada Hz. Mehdi’nin makamı var. Ayrıca bu dağda dünya Bahai merkezi, Bahai müze binası ve bir çok kutsal makam ve bina bulunmaktadır. Daha fazla bilgi için Hz. Baha’ullah’ın Kermil levhine müracaat edilebilir) ve Şaron’un haşmeti ona verilecektir.”

Tevrat-İşaya, Bap 2, Ayet 2. (s.674):

“Ve son günlerde vaki olacak ki dağların başında Rab evinin dağı pekiştirilecek ve tepelerden yukarı yükselecek ve bütün milletler ona akacaktır.”

İncil-Matta, Bap 23, Ayet 37. (s.25):

“Ey Yeruşalim, peygamberleri öldüren ve kendisine gönderilenleri taşıyan Yeruşalim! Rabbin ismiyle gelen mübarek olsun deyinceye kadar, artık siz beni görmeyeceksiniz.”

Kur’an-Nebe Suresi Ayet 38:

“O gün ruh ve melekler saf saf dururlar. Rahmanın izni olmadan kimse konuşmaz.”

Kur’an-Kaf Suresi Ayet 41-43:

“Çağırıcının yakın bir yerden çağıracağı güne kulak ver. O gün, o haykırışı hakkıyla işitirler, işte o gün çıkış günüdür.”

(43) Şüphesiz ki biz, evet biz, diriltiriz, öldürürüz.:

Yukarıdaki, gelecek olan çağırıcı tabiidir ki İlahi Peygamberdir. Bakalım Al-i İmran suresi ayet 193 bu hususta ne buyuruyor.

“Rabbimiz, doğrusu biz imana çağırın Rabbimize iman ettik.”

Bu ayetin yorumu Celal Yıldırım'ın hazırladığı ve Tercüman'ın dağıtımını yaptığı Kur'an'da s.76'da alt yazıda şöyle yazılıyor. "İmana davet, Hak'tan gelen Peygamber diliyle duyurulan bir sestir ki, bu seste hayat, mutluluk ve ebedi zuhur mevcuttur."

Hz. Bap'ın ve O'nun zuhur tarihini bildiren ayetler:

Dinkerd (Zerdüşt) kitabında buyuruyor:

"Arap dininden, binikiyüz küsur geçince HUSİDER peygamberliğe seçilecektir."

Budistler, 5. Buda'nın Lotus çiçeğinin göbeğinden çıkacağına ve dünyaya hükmedeceğine inanırlar.

Tevrat-Daniel, Bap 8, Ayet 13. (s.850):

"Ve söylemekte olan bir mukaddesi işittim ve söz söyleyene başka bir mukaddes dedi, Makdisi ve orduyu da ayak altında çiğnemeye vermek üzere, daimi yakılan takdime ve harap edici günah için olan bu rüyet ne vakte kadar? (14) ve bana dedi ki ikibinüçyüz (2300) akşamla sabah oluncaya kadar... (17) ve bana dedi ki Ey Ademoğlu çünkü bu rüyet sonun vaktinden (Ahir-i zaman) ötürüdür."

Daniel nebinin bu haberine ait bir kaç noktanın incelenmesi konuya açıklık getirecektir.

Kitabı Mukaddes'teki gün bir yıldır. Hezekel, Bap 4 ayet 6. (s.790) "...Kırk gün, her gün bir yıl yerine, senin üzerine bunu koydum." Bu şekilde 2300 gün 2300 yıldan ibarettir. Tevrat ve İncil Ahir zaman olaylarının müştereken 2300 yılında olacağını haber veriyorlar. Şöyle ki: Makdis, Tevrat'ta yazıldığı gibi üç sefer İran Kralı tarafından tamir edildi, son tamir Ardeşir'in saltanatının 7. yılında yani M.Ö. 457'de yapılmıştır.

Tevrat-Ezra, Bap 7, Ayet 1-7 ve 10 (s.471):

"Ve bu işlerden sonra Fars kralı Artahşaştta (Ardeşir) krallık ederken.... (7) Ve kral Artahşaştta'nın yedinci yılında... Rab evini güzelleştirmek için kralın yüreğine böyle bir şey koydu."

Bu bilgilere istinaden, İran Kralı'nın Makdis'i tamiri M.Ö. 457 olunca (İrani Bastan tarihi kitabından) 2300 yılından 456 yılı çıkarırsak elde edilen 1844 olur ki bu tarih, 1260 Hicri veya milattan sonra 1844 miladi Hz. Bab'ın Şiraz'daki zuhur tarihine denk gelmekle beraber, Yahudiler Makdis'i tekrar bu tarihten sonra tamir edip ibadete açtı ve halen onların eline geçmiş durumdadır. Tevrat'ın bu ayeti Hz. Bab'ın zuhur tarihini 1844 olarak belirtiyor. İlginç tarafı şudur ki, bu tarihi yalnız Tevrat değil ayrıca İncil ve Kur'an da onaylar, haber verilen tarihler aynı noktaya gelmektedir. Dinler tarihinde bu kadar şaşmaz bu kadar açık tarih belirtilmesi, görülmemiş bir olaydır.

İncil-Matta Bap, 24, Ayet 3,3-15 (s.27):

"İsa zeytin dağı üzerinde otururken, şarkitleri ayrıca gelip ona dediler. Bize söyle bu şeyler ne zaman olacak ve Senin gelişine ve dünyanın sonuna alamet ne olacak? İsa cevap verip onlara dedi: Sakın kimse sizi saptırmasın... İmdi Daniel peygamber vasıtası ile söylenmiş olan harap edici mekruh şeyin mukaddes yerde dikildiğini gördüğünüz zaman, okuyan anlasın."

Hz. İsa'nın bir daha gelişi, o da Baba'nın celaliyle gelişi İncil'de haber verilmiştir. Bir hususu açıklamaya çalışırsak herhalde yararlı olacaktır. O da Hz. İsa'nın Tanrı'nın Oğlu oluşudur. Buradaki Allah'ın Oğlu'ndan maksat gerçek ve zahiri anlamda olmayıp bir temsildir. Tanrı'ya yakınlık yönünden bir temsil olup, Kur'an'da da buna benzer konular vardır. Örneğin Tanrı eli, Tanrı gözü (Yedullah, Aynullah), Tanrı kılıcı (Seyfullah), Tanrı arkadaşı (Habibullah-İbrahim) vb. Tabiidir ki Tanrı'nın bizim anladığımız gibi zahiri manada gözü, eli, kılıcı, arkadaşı ve benzeri maddi nesnelere yoktur, fakat temsili ve mecazi anlamda olabilir. Aynı şekilde Tanrı'nın oğlu denmesi de aynı anlamdadır.

İncil-Matta Bap 16. Ayet 27. (s.19):

"Zira insanoğlu Baba'sının izzeti de melekleriyle gelecek ve zaman herkese kendi işine göre karşılık verecek."

İncil’de Hz. Bab’ın zuhurunu, yani Bahai dininin başlangıcını Farklit - Muhammed’in dininden tam 1260 yıl sonra olarak haber vermektedir. Yani Hicri Tarihiyle 1260 tam 1844 Miladiye eşit olup Tevrat’taki tarihe denk gelmektedir. (Bu tarihleri Kur’an’da desteklemektedir.)

İncil-Yuhannanın Vahyi, Bap 11, Ayet 1-12. (s.265):

“Ve mukaddes şehri kırk iki ay (42x30 (gün) = 1260 gün) ayak altında çiğneyecekler ve iki şahidime ruhsat vereceğim (Hz. Muhammed ve Hz. Ali) ve çulla giyinmiş binikiyüzaltmış gün (1260 gün=yıl) peygamberlik edecekler.”

İncil-Yuhannanın Vahyi, Bap 12, Ayet 1-6. (s.266):

“Ve gökte bir alamet. Güneşle giyinmiş ve ayakları altında ay ve başları üzerinde oniki yıldızdan tacı olan bir kadın görüldü ve gebe idi.... (kadını islam şeriatına benzetmişler ve ondan doğan da Mehdi’dir)... Ve bir oğul bütün milletleri demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu ve onun çocuğu Allah’ın yanına ve O’nun tahtının yanına alınıp götürüldü ve kadın çöle kaçtı, orada kendisini binikiyüzaltmış gün (1260 yıl) beslesin diye Allah tarafından hazırlanmış yeri vardır.”

Yukardaki 1260 aynı İslam şeriatının devresidir ve Hz. Bab’ın zuhur tarihi tam H.1260 aynı veya M.1844’de vuku bulmuştur. İncil’deki tarihi Kur’an da haber vermiştir. Şöyle ki: İslam devri hem Kur’an hem değişik hadislerde bin yıl olarak tayin edilmiştir. Bu tarih, islamiyetin tam inşa’dan (hicretten 260 yıl sürmüştür) bin yıl ve hicretten 1260 yıla uygun Hz. Bab’ın zuhur tarihidir. Bakınız, kıyametin kopması yani İlahi zuhurun doğmasını ne kadar açık bir şekilde Tanrı Resülü beyan buyurmuştur:

Kur’an-Sebe Suresi Ayet 26-29:

“De ki Rabbimiz, Kıyamet günü hepimizi bir araya toplar, sonra aramızda adaletle hükmeder. Her şeyi bilen ancak O’dur... (24) Onlar “eğer doğru sözlü iseniz bu vaat ne zaman tahakkuk edecektir derler. De ki “size bir gün tayin edilmiştir. Siz ondan bir saat geride kalamazsınız, öne de geçemezsiniz.”

(bu tercüme din ve dil uzmanlarından oluşan bir kurul tarafından hazırlanmış Temmuz 1982 yılında Milliyet tarafından basılan Kur’an s.79’dan alınmıştır.)

Bu konu daha da detaylı olarak Secde suresinin 5. ayetinde açıklanmıştır:

“Semadan yeryüzüne Emri düzenler, sonra onu tekrar yükseltir, sizin saydığınız bin seneye eşit olan bir günde.”

Yukarıdaki ayeti destekleyen, Abdülvahap Şaarani (955. H’nin) “Al yevakito vel cevahir” adlı kitabında, aşağıdaki hadisi şerif mevcuttur.

“Ümmetim salih olsalar bir günü, fesatçı olsalar yarım gününe sahip olurlar. Gün ise sizin saydığınız bin yıla eşittir.”

İslamiyet’in bir güne sahip oluşu ve günün de bin yılımıza denk oluşuna bir çok Kur’an ayetlerinde ve hadislerinde şahit olabiliriz. İlginç bir noktaya değinmek ve açıklamak istiyoruz: Hıristiyanların günlük dualarında veya namazlarında “Senin Melekutun gelecek” diye her gün Melekutun geleceğini gözlerler. Burada ki MELEKUT’a “ruhların ve meleklerin alemi” veya “alemi gayb” olarak anlam verilse de ilahi bir Zuhurun doğması kast edilir.

Benzer bir şekilde İslami namazda da bir müminin 17 defa “maliki yevmiddin” bir din gününün sahibi diye buyruğu tekrarlama çok hassas bir nokta olmakla beraber, bir gün veya bin yıldan sonra tecelli eden ilahi zuhura bir hazırlık provası olması gerek.

Günün anlamını Hac suresinin 47. ayetinde de görelim:

“Senden azabın başlarına çabucak gelmesini istiyorlar, Allah asla sözünden caymayacaktır. Rabbinin katında bir gün sizin saydığınız, bin sene gibidir.”

İslam tarihini incelersek değişik iddialara göre islamiyetin yerleşmesi ve tedbiri 260 yıllık bir dönem içinde olmuştur, yapımı ve inşası tamamlanmıştır. Bunlardan en doğru kanıtı İmam Hasani

Askeri'nin 260 Hicride Samire şehrinde vefatıdır. Bu 260 yılına bin yıl yani İslamiyet'in süresi ilave edilirse 1260 yapar. Yani Hz. Bab'ın Şiraz'daki zuhur tarihi oluyor. Şimdi aşağıda Yunus suresinin 47-49. ayetlerini sevgili okuyucuların dikkatine arz etmek için anıyoruz ve kendilerinin anlayış ve insafına bırakıyoruz:

“Her ümmetin bir peygamberi vardır, onlara peygamberleri gelince aralarında adaletle hükmedilir, onlar haksızlığa uğramazlar. Bu vaa'd ne zaman? Eğer doğrulardan iseniz derler. Ben Allah'ın dilediğinden başka kendi kendime ne bir zarara ne de bir yarara malikim. Her ümmetin belirlenmiş bir süresi (Eceli) vardır, onların o süresi gelince ne bir an geri kalırlar, ne de bir an ileri geçerler.”

Yukarıdaki ayetle ve konumuzla ilgili olduğundan Sebe suresinin 29. ayetini hatırlayalım: “Onlar eğer doğru sözlü iseniz” Bu vaat ne zaman tahakkuk edecektir? derler. De ki “Size bir gün tayin edilmiştir. Siz ondan bir saat geri de kalamazsınız, öne de geçemezsiniz.”

Araf süresi ayet 34'deki “Her ümmetin bir eceli vardır” İslamiyet ecelini Hz. Muhammed'den İbni Cerul Tabari şöyle rivayet eder:

“Kardeşim Hayyibni Ahtep, Elif, lam, mim zalikelkitap (Bakara suresinin başında) ayetinin başlarındaki harfleri (Elif lam mim) hesapladı (Ebced harfiyle), islamiyetin 71 yıl gibi bir süreye sahip olduğuna Hz. Muhammed itiraz buyurdu. Resulullah'ın itirazı karşısında, Kur'an-ı Kerim'in surelerinin başlarındaki kesik harflerin Ra'd suresine kadar hesaplamasını yaptı ve 1267 rakamını Resullah'a gösterdi, Hz. Muhammed bu rakamı onayladı.”

Baha'ullah'ın Öğretilerin Özü

Hz. Şevki Rabbani “Ahl-i Âleme çağrı” kitabından:

- *Dini gerçekler, mutlak olmayıp nisbidir !*
- *İlahi zuhurlar ardı ardına tecelli eder ve yenilenir.*
- *Büyük dünya dinlerinin temelleri ilahidir.*
- *Temel ve usulleri birbirlerine bağdaşır.*
- *Görev ve icraatları birbirlerinin tamamlayıcısıdır.*
- *Farklılıkları, ancak temel olmayan ve tali öğretilerindedir.*
- *Misyonları; insan topluluğunun sürekli gelişmekte olan aşamalarını temsil etmektedir.*